

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

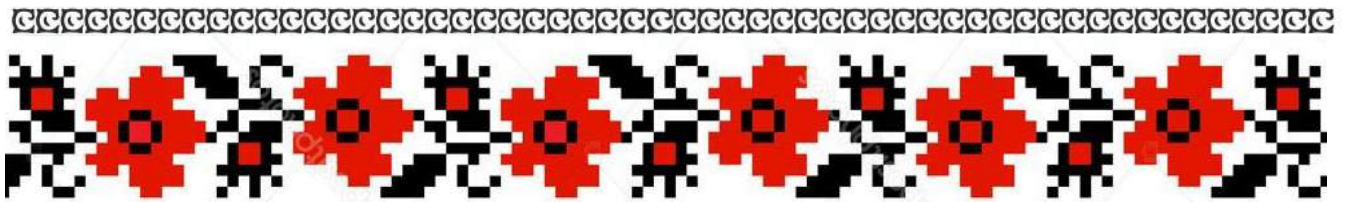
2018 рік

№ 9(326)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

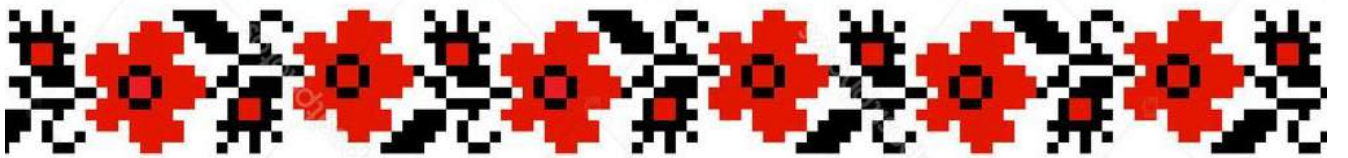

З чергової поїздки до США повернувся шеф-редактор журналу «Бористен» Фідель Сухоніс. Цього разу подорож за океан була особливо насиченою та цікавою. На світлині Фідель Сухоніс разом з спеціальним представником Державного департаменту США з питань України Куртом Волкером під час зустрічі в Нью-Йорку. А ще засновник і редактор нашого журналу підготує серію відеозамальовок під назвою «Українська Америка зблизька з Фіделем Сухоносом». На кольоровій вклейці цього номера дивіться скріншоти майбутніх відеорозповідей.

“У всіх народів мова – це засіб спілкування, у нас це – фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох – це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озираються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

«Бористен (Борисфен)» – незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс. Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», Дніпровський Національний Університет імені О.Гончара

Електронні версії журналу borysten.com.ua

facebook.com/borysteninfo

Серія КВ, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший.

Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальності за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальності перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Представництва редакції:

У Києві: Олег Черногуз, тел: (067)2555026
У США: Bahriany Foundation, Inc. 19669 Villa Rosa Loop, Fort Myers, FL 33967, USA
З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J. 07069, USA;
У Канаді: Mr. Petro Kovalczyk, 40 Westhead Rd., Toronto, Ont., M6W 4S1, Canada (tel 416 – 603-9888)
У Румунії: Ritco Virgil STR. 1 Decembrie 7. Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea Romania;
У Бразилії: Wira Selanski, Rua General Glicerio, 400 apt.701, 22245-120 Rio de Janeiro, RJ Brazil, Telefax (00-55-21) 2556-5517
У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18\I, Lod, Israel
У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 – 100 Bielsk Podlaski, Polska
У США: Raisa Chejlyk. 45 Mountaine Ave. Warren.N.J.07059

Адреса журналу «Бористен»: вул.Телевізійна, 3 49010, Дніпро – 10, Україна
Телефони: (050) 340 - 28 - 27
e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Верстка\дизайн журнал «CatArt» реєстрацію № 818604 від 2.03.2000

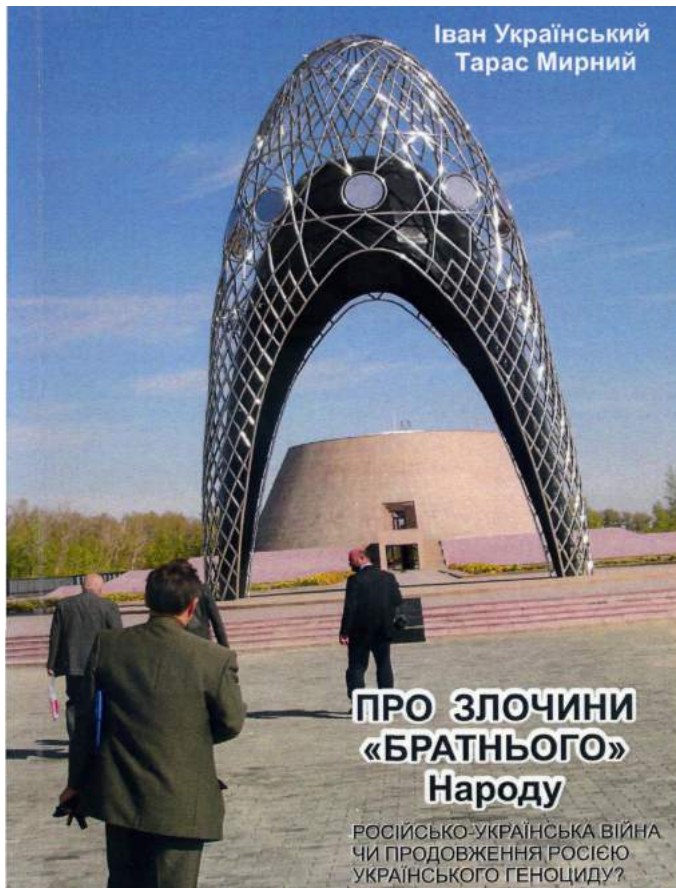
Видавець ФОП Озеров Г.В. м.Харків, вул. Університетська, 3\9 Свідоцтво про державну Підписано до друку 7.02.2017 Папір офсетний. Друк цифровий Щомісячник, наклад: 1500 примірників

ЗМІСТ

Нам пишуть

Є така річ у багатьох з нас як недорозуміння з-за браку фактів та їх аналізу істинного стану чогонебудь, можливих наслідків при хибних уявленнях, та намаганнях побратати розумного вовка з дурним козлом. Донедавна і в мене щось не вистачало, не багато, але все ж. Та дякувати долі, зустрів я на своєму шляху Фіделя Сухоніса, і от цьому доброму чоловіку велика подяка за його працю "Злочини братнього народу", дуже переконливо і без найменших сумнівів. Не стати ніколи козлу вовком, ну а вовку не по дорозі з козлом, це точно!

Дмитро Любченко

Книгу Івана Українського та Тараса Мирного «Про злочин «братнього» народу. Російсько-українська війна чи продовження Росією українського геноциду?» (Бібліотека журналу «Бористен») можна завантажити на сайті часопису borysten.com.ua

- Стор. 1 Нам пишуть
Стор. 2 Хіміки ДНУ провели найбільший в Україні експеримент з розкладу перекису водню!
Стор. 3 Університети Дніпра об'єдналися в консорціум
Стор. 4 - 5 «Творчість – доленосне коло з перемішуванням смислу загальнолюдського»
Стор. 6-7 Християнська сторінка
Стор. 8-9 ЗБЕРІГАЙМО ЧИСТОТУ РІДНОЇ МОВИ
Стор. 10-12 Кращі студенти відзначені стипендіями фонду «Україна»
Стор. 13 Чому я сьогодні голосував за мовний закон N5670-Д?
Стор. 14 – 16 Вулиця на честь Надії, а не Чичеріна
Стор. 17 -18 ЗВЕРНЕННЯ ДО СУСІДНИХ РОСІЯН, ЯКИМ ЦІКАВО БУДЕ ПОЧУТИ ПРАВДУ.
Стор.19 - 20 Щирий патріот України та приятель знедолених дітей – Богдан Чуловський з Америки.
Стор.21-22 Гуморески
Стор. 23 – 26 РОСІЙСЬКА АНАФЕМА МАЗЕПИ – НЕКАНОНІЧНА
Стор.27 – 33 Творчість наших читачів. В.Рудь
Стор. 34 - Дитячі вірші Лесі України
Стор. 35-26 3 листів в редакцію - Любов Василів – Базюк.

Долучайтесь до нас у соцмережі

facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої та актуальної інформації на нашому сайті borysten.com.ua

«Цікаво»

Хіміки ДНУ провели найбільший в Україні експеримент з розкладу перекису водню!

На цьогорічному фестивалі науки, техніки і сучасних технологій Interpire TechFest цікавою локацією із купою відвідувачів стала ХімЛаб. Спеціально для неї студенти хімічного факультету Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара Євген Козирев, Марина Іванова, Анатолій Петрійчук, Олексій Слон та Костянтин Турчак під керівництвом завідувача НДЛ теоретичних та прикладних проблем хімії, кандидата хімічних наук Віталія Пальчикова підготували програму із понад 30 видовищних експериментів із хімії.

Протягом двох днів фестивалю були продемонстровані експерименти з рідким азотом, сухим льодом, газоподібним воднем та гелієм, вибуховими сумішами, кольоровими димовими шашками, розкладом деяких солей, самозайманням та горінням натрію, цинку, алюмінію та магнію. Усі охочі мали можливість взяти участь у проведенні експериментів із отримання справжнього срібного покриття, цинкування мідних монет, вирощування

“фараонових змій”, забарвлення вогню у різні кольори та багато іншого.

Кульмінацією дійства став найбільший в Україні експеримент з каталітичного розкладу 70 кг концентрованого розчину перекису водню. Як відомо, перекис водню за наявності каталізаторів розкладається на воду та газоподібний кисень. Якщо у розчин додати миючий засіб, то при цьому утворюється значна кількість густої піни. За даними порталу «Інформатор», хімічний мега-дослід посів друге місце серед дев'яти найвидовищних подій технофесту, залишивши позаду новітній БТР-4МВ1 та окуляри від Google Glass.

«Приємно відзначити неабиякий інтерес до локації ХімЛаб як серед дітей, так і дорослих. Для них це була унікальна можливість взяти участь в наукових експериментах, зробити селфі з хімічним обладнанням та поставити нам, фахівцям, будь-яке запитання із хімії чи науки», – поділився враженнями від фестивалю Віталій Пальчиков.

За оцінками організаторів, цьогорічний TechFest став наймасовішим за всю історію – загальна кількість відвідувачів за два дні склала близько 17 000. А студенти хімфаку ДНУ вже мають нові ідеї для наступного фестивалю 2019 року!

Університети Дніпра об'єдналися в консорціум

У Дніпровському національному університеті імені Олеся Гончара відбулося підписання генеральної угоди про утворення освітньо-наукового об'єднання «Дніпровський консорціум університетів».

Ректори чотирьох закладів вищої освіти – Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара, Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна, Національної металургійної академії України та Українського державного хіміко-технологічного університету – об'єдналися для інтеграції освітньої, наукової та міжнародної діяльності. «Основна наша мета – поєднання інформаційних, кадрових та фінансових ресурсів для реалізації тих непростих завдань, які постали сьогодні перед вищою школою України, – зазначив член-кореспондент НАНУ Микола

Поляков. – Плануємо впровадити програму академічної мобільності для студентів, адже у кожного університету є унікальні курси з притаманних тільки йому спеціальностей. Також у планах реалізація спільних інноваційних проєктів, можливо, заснування малих інноваційних підприємств. Подібне об'єднання вже створили у Харкові, там до консорціуму увійшов 31 ЗВО. Наш також відкритий для приєднання до нього інших закладів вищої освіти і буде розширюватися».

«Дніпровський консорціум університетів є добровільним некомерційним освітньо-науковим об'єднанням, – наголосили ректори Олександр Величко та Олександр Пшинько. – Усі учасники зберігають свою самостійність і права юридичної особи. Керівним органом буде Рада Консорціуму, до складу якої увійдуть ректори та інші представники університетів. Також ми розробимо фінансовий план діяльності Консорціуму».

Інформаційно-аналітичне агентство ДНУ «УНІ-прес»
e-mail: presa.dnu@gmail.com

«Творчість – доленосне коло з перемішуванням смислу загальнолюдського»

10 вересня на факультеті систем і засобів масової комунікації Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара відкрили іменну аудиторію професора Володимира Буряка. Володимир Дмитрович Буряк був першим очільником факультату вуз журналістики, який був організований на початку 1970-х рр. на філологічному факультеті ДДУ. «На мою думку, саме на нашому факультеті Володимир Буряк зміг об'єднати всі свої начала – поетичне, журналістське, наукове, педагогічне і щедre – людське», – згадує декан факультету, професор Володимир Демченко.

Про професора, журналіста, письменника, викладача, щирого друга і талановитого колегу говорили гості, які завітали на відкриття аудиторії. Юрій Буряк, поет і видавець, захопливо розповідав про непересічну жагу до творчості і різносторонню обдарованість старшого брата: «Володимир був

яскравим, талановитим письменником. Він міг би претендувати на найкращі європейські премії. Він був талановитий у всьому – міг грати на музичних інструментах, наприклад, брав гармошку в руки й грав! Володимир був мудрою особистістю, сповненою любов'ю до людей». Для експозиції іменної аудиторії Юрій Буряк подарував присвячену братові книгу «Не мёртвое море» і авторський переклад Петра Могили «Книга душі, йменована Злото». Колежанка зі студентських років, відома письменниця Леся Степовичка розповіла студентам про скромне життя Володимира Буряка й «освятила» аудиторію його улюбленою піснею «Ой, у лузі зелененькім». Також вона передала на факультет фото зі свого архіву, які прикрасять аудиторію. Спогадами про учителя і колегу поділився Валерій Дрешпак, доктор наук з державного управління, який раніше очолював обласне радіо. Він згадував Володимира Дмитровича як талановитого радіожурналіста, якому до снаги були найскладніші художньо-публіцистичні жанри.

Колеги й учні зібрали усі видання художніх творів, виданих під псевдонімом В. Селіванов: «Молода трава», «Трикнижжя», «Любов завжди», «Голосарій», «UNIVERSUM», «Етнобузок», «Над островами». В планах університетської громади – видання невідомих широкому загалу рукописів, які зберігає син Володимира Буряка. Декан факультету систем та засобів масової комунікації Володимир Демченко зауважив: «У цій аудиторії відчувається зв'язок поколінь, неперервний процес передання безцінних скарбів знань. Володимир Дмитрович був учителем від Бога, повернувши суть навчання до його істинних начал. Такий собі мудрий Сократ, який дбайливо плекає таланти інших, щедро віддаючи їм все, що знає і вміє сам. Задовго до доленосних наказів міністерства він заходив у абсолютно російськомовну аудиторію й заворожував її змістом і формою неповторної україномовної образної, поетичної, артистичної лекції. Студенти між собою ці лекції називали «бурякознавством», а послухати їх збігалися і циніки, і скептики».

Зв'язок між поколіннями творчих людей тримають дефініції з Бурякового «Глосарію»: про вічність, про геніальність, про творчість, про творця. «В поета серце рветься втричі голосніше», – чується голос Учителя і лекція з «бурякознавства» триває.

Інформаційно-аналітичне
агентство
ДНУ імені Олеся Гончара

Тварини Біблії

Ми вже почали розповідь про біблійних царів Ізраїля та Юдеї. Сьогодні продовжимо. За царювання Давида і Соломона Ізраїльське царство було єдине і потужне, але коли помер Соломон, царство розпалося на дві частини, які навіть ворогували між собою. Усе ж царі Юдеї були нащадками Давида. Вони правили у Єрусалимі. І ось зійшов на трон Йорам — п'ятий цар Юдейського царства, син та наступник царя Йосафата, його найстарший син. Цар Йосафат зробив його своїм співправителем на останні п'ять років свого правління (2 Цар. 8:16). Ось як це описано в Другій книзі царств: «А п'ятого року Йорама, Ахаваго сина, Ізраїлевого царя, за Йосафата, Юдиного царя, зацарював Йорам, син Йосафатів, цар Юдин». У цьому місці присутні два Йорами — один в Ізраїлі, другий в Юдеї. Після смерті Йосафата юдейський цар Йорам у боротьбі за владу вбив мечем своїх молодших братів Азарію, Єхіла, Захарію, Азарію, Михаїла і Шефатію. Йорам підтримував тісні стосунки з Ізраїльським царством, поріднився з ізраїльським царем Йорамом через одруження з Аталією (2 Цар. 8:26) дочкою Омрі та Ахава (2 Цар. 8:18). На початку правління Йорама від Юдеї відокремилася підвладна йому раніше Ідумея, в результаті чого Юдея втратила контроль над торговими шляхами до Аравії. Слідом за цим Юдея зазнала спустошливого набігу філістимлян і кочівників Аравійського півострова. Тоді загинули всі сини Йорама, крім Ахазії. Також відокремилася місто Лівна. Йорам отримав листа від пророка Іллі, у якому йшлося про біди, які чекають на нього та його царство: «Так говорить Господь, Бог Давида, батька твого: За те, що не ходив дорогами Йосафата, батька твого, й дорогами Аси, юдейського царя, а ходив дорогою ізраїльських царів і завів розпусту в Юдеї та серед мешканців Єрусалиму, як завів розпусту дід Ахава, та ще й до того повбивав братів твоїх, що були ліпші від тебе, Господь поб'є великою пошестю народ твій, синів твоїх, жінок твоїх і все майно твоє; та й сам ти захворієш на тяжку недугу, недугу нутра, аж виходитиме твоя утроба в болях, з дня на день» (2 Хр. 21:12-15). Всі ці біди отримав Йорам і помер. Наступником його став Ахазія — шостий цар Юдейського царства, молодший син та наступник царя Йорама. Ахазія вступив на трон у 22-річному віці. Брав участь разом зі своїм дядьком, царем Ізраїлю Йорамом у невдалому для юдейського війська поході в Сирію проти арамейців. У цьому поході Йорам був поранений. Коли ж Ахазія приїхав відвідати дядька, то прибув якраз на початку заколоту воєначальника Єгу. Ахазія намагався втекти від бунтівників, але був схоплений та забитий. Наступницею Ахазії стала його мати Аталія, дружина царя Йорама. Цар Йорам підтримував тісні стосунки з Ізраїльським царством, та поріднився з ізраїльським царем Єгорамом через одруження

із Аталією дочкою Омрі (2 Цар. 8:26). Дізнавшись про смерть свого брата, ізраїльського царя Єгорама, свого сина Ахазії та про страти, що проводив воєначальник Єгу проти царського роду Омрі в Ізраїлі, Аталія стала знищувати нащадків Давида по всій Юдеї. Однак вона упустила одного сина Ахазії — Йоаша, якого приховав і виховав первосвященик Єгояди. Сказано в Другій книзі хронік (2 Хр. 22:10-12): «А коли Аталія, мати Ахазії, побачила, що помер її син, то встала і вигубила все цареве насіння Юдиного роду. А Єгосават, дочка царя, взяла Йоаша, сина Ахазії, та й викрала його з-поміж вбиваних царських синів і дала його та няньку його до спальної кімнати. І сховала його Єгосават, дочка царя Єгорама, жінка священника Єгояди, бо вона була сестра

Абхазії, перед Аталією, та не забила його. І він був з ними в Божому домі, ховаючися шість років, а Аталія царювала над краєм». Минуло тих шість років після цих подій і до Аталії прийшла звістка, що Єгояда помазав в Храмі Йоаша з дому Давида і проголосив його новим царем Юдеї. Поспішно Аталія відправилася в Храм, маючи намір захопити Йоаша, але священники озброїли військо, схопили царицю і відвели її в долину Кедрон, де вона була страчена мечем. Сказано у Другій книзі хронік (2 Хр. 23:20-21): «І ввійшли вони через Горішню браму до царського дому і посадили царя на троні царства. І радів весь народ краю, а місто заспокоїлося». Отак став царем Юдейського царства молодший син царя Ахазії Йоаш, врятований дружиною первосвященника Єгояди, котрий помазав в Храмі Йоаша, якому виповнилося 7 років і проголосив того новим царем. Молодий цар слідував порадам і вказівкам первосвященника, відновив Єрусалимський храм у його колишньому оздобленні. Але зі смертю первосвященника він потрапив під вплив розпусних князів і служив божкам. Повсталий проти цих порядків пророк Захарія, син Єгояди, був убитий на дворі Храму: «А Дух Господній огорнув Захарія, сина священника Єгояди, і він став перед народом та й сказав до них: «Так сказав Бог: чому ви переступаєте Господні заповіді? І не матимете успіху, бо ви покинули Господа, то й Він покинув Вас!». І змовилися вони на нього і закидали його камінням з царського наказу в подвір'ї Господнього дому». Небезпечно критикувати вождів. Але Господь пильнував і результатом стало нашестя сирийців на Юдею та її спустошення. А цар Йоаш після сорокалітнього царювання був убитий своїми приближеними і не удостоївся навіть поховання в загальній царській усипальниці, де замість нього був похований первосвященик Єгояда. На місце Йоаша став царем його 25-річний син Амасія, який провів успішну військову кампанію проти Ідумеї. Усе ж йому не вдалося здобути вихід до Червоного моря, він лише захопив території на південь від Мертвого моря і північну частину Синаї. Після цієї перемоги в Юдеї поширилися культу ідумеян, підтримувані самим царем, що було негативно сприйнято народом.

Написано (2 Хр. 25-15): «І запалився Господній гнів на Амасію і Він послав до нього пророка, а той сказав йому: «Нащо ти звертався до богів цього народу, що не врятували народу свого від твоєї руки?» Але Амасія вже повірив у свою зверхність і почав війну проти Ізраїля. Цар Ізраїля Йоаш застерігав Амасію від такої глупоти, але той не послухав. Юдея зазнала поразки, армія розбіглася, а сам Амасія потрапив у полон. Ізраїльські війська переможно увійшли до Єрусалиму, зруйнували частину кріпосної стіни і захопили скарбниці царського палацу Храму. Поки Амасія перебував у полоні, влада в країні перейшла в руки його сина Узії. Коли помер цар Ізраїлю Йоаш, Амасію відпустили на свободу. Повернувся він у Єрусалим, а там треба ділити владу з сином. Проти Амасії влаштували змову, але вдалося йому втекти і він сховався в місті Лахіш. Потім військо захопило Лахіш і вбило Амасію. Пише Біблія (2 Хр. 25:28): «І повезли його на конях і поховали його з батьками його в Давидовому місті». 16-річний Узія царював в Юдеї 52 роки. Хоча і робив він все добре в очах Бога, проте народ і далі приносив жертви божкам. За те, що він не знищив ці жертвовники, Господь покарав його проказою, і сидів він у палаці, а народом правив його син Йотам. Азарія помер у віці 68-ми років від прокази. Його поховано у Давидовому місті, а Йотама названо наступним царем (2 Цар. 15:32). Коли царем став Йотам, до Різдва Христового залишалося ще 742 роки, так що ми ще будемо вести мову про наступних царів. А зробимо висновок для сучасних християн і сучасних правителів. Ви зауважили, що Господь завжди сприяв слухняним царям Юдеї, які дізнавалися через пророків про Господню волю і йшли за нею. А коли відступали і вдавалися до самочинства, особливо до шанування інших богів, приходило до них лихо – воєнні поразки, смертельні хвороби, втрата самого життя. Будьмо уважні, бо наш Господь завжди той самий, вічний і правдолюбний. Не ухиляйтеся від Божої волі, від нашого Спасителя Ісуса Христа і тоді ваше життя буде у безпеці, а ваші родини житимуть у доброті.

ЗБЕРІГАЙМО ЧИСТОТУ РІДНОЇ МОВИ

Узувати чи обувати?

Узуття – чоботи, черевики, калоші тощо – узувають: “В свої чоботи хоче його взути” (М. Номис); “Він швиденько одягнув пальто, взув калоші” (А. Шиян), -- обувать: “Червоні чоботи обула (І. Котляревський).

Висновок: *і взувати можна, і обувати можна, але не все.*

Почати чи стати?

На письмі і в усному мовленні люди часто надуживають дієсловом почати (починати): “Одержавши цю звістку, Галя почала плакати”; “Почувши це, він почав сміятися”, -- хоч це дієслово має далеко вужчу сферу вживання, ніж відповідні слова в російській мові начать (начинать), де цілком природно звучать фрази: “Получив это известие, Галя начала плакать”; “Услышав это, он начал смеяться”.

В українській класичній літературі та фольклорі дієслово почати виступає тоді, коли мовиться про початок якоїсь дії: “Коли почав орать, так у сопілку не грать” (М. Номис): “А настя вже шістнадцятий рочок починає” (М. Вовчок).

Коли ж у фразі не наголошується на початку дії, а мовиться про якусь дію взагалі чи про перехід від одної дії до другої, тоді наша класика і фольклор уживали дієслова стати: “Стала вона до діброви учащати” (М. Вовчок); “Ждала, ждала козаченька та й плакати стала” (пісня); “Ой став козак цар-зілля копати, стала над ним зозуля кувати” (пісня).

Привести чи призвести?

Дієслова привести і призвести дуже подібні одне до одного й, мабуть, тому трапляються помилки коли дієслово

“Рубрика Миколи Душляка”

привести виступає замість призвести: “Ця задавлена хвороба привела до ускладнень і трагічного кінця”.

Дієслово привести ставимо в його безпосередньому значенні: “І справді: чому вона не йде? “Ходімо силою її приведемо” (П. Мирний), або в переносному значенні --“породити”: “Один у другого питаєм, нащо нас мати привела? Чи для добра? Чи для зла?” (Т. Шевченко), -- чи в таких висловах, як привести до пам’яті, привести в рух, привести до рівноваги тощо.

Коли ж мовиться про щось таке, що спричинилося до певних негативних наслідків, тоді послуговуються дієсловом призвести: “Рана загоювалась, але виснаження і застуда призвели до захворювання на туберкульоз” (С. Скляренко).

Отож, і в наведеній вище фразі треба було поставити дієслово призвести: *“задавнена хвороба призвела до вскладень...”*

Коло чи гурток?

Згідно з академічним словником, слово “коло” вживається переносно для позначення “сукупності, групи людей, об’єднаних будь-якими інтересами та зацікавленнями”, як ось: “Він перебував у колі освічених людей”. Коли ж ідеться про організаційне об’єднання людей, то доречніше “гурток”.

Як указує СУМ, гурток -- це “організація людей, об’єднаних для суспільної діяльності, спільних занять і т. ін.”, напр.: “Зимом у нас був маленький драматичний гурток” (Леся Українка).

Надходження чи поступлення?

Слово “поступлення” іноді трапляється в українській розмовній та літературній мові, воно – слово-покруч, росіянізм (пор.: “поступление”). В українській мові доречно вживати або слово “вступ” (коли ідеться про товар, бюджет тощо, про все те, що коли-небудь надходить і потрапляє в чиєсь розпорядження), пор.: “Грошові надходження цієї організації за останні три роки збільшилися утричі (з живих уст); “Вступ до вищих навчальних закладів в Україні залежить від конкурсних іспитів” (із сучасних документів).

Письменність, писемність чи письменство?

Усі слова правильні, але розрізняються за значенням. На жаль, деколи їх плутають. Слово “письменність” означає “уміння читати та писати”.

Лексема “письменність” має два основні значення: по-перше, воно означає “систему графічних знаків, уживаних для писання в якійсь мові чи групі мов”, прим.: “Поява писемності у східних слов’ян пов’язана з діяльністю Кирила і Мефодія” (М.

Грушевський); по-друге, вона позначає “сукупність давніх писемних пам’яток якоїсь мови”, пор.: “Високий ступінь економічного, політичного та культурного розвитку давньокиївської держави сприяв розвитку писемності” (І. Франко).

Слово письменство -- це повний синонім до слова “література”.

Моці чи міці?

Від слова міць утворено міцний, міцність, міцнити, міцніти, зміцнювати й інші. Під впливом форм із закритим складом з’явилася тенденція вживати і й у відкритому складі: “Такі дії призводять до підриву економічної міці

молодої держави”. Це груба помилка.

Треба писати й вимовляти міць (як ніч, ніччю, але ночі). Напр.: “Дув, дув, аж потом весь облився, Із моці вибився, сердешний” (Є. Гребінка). Висновок: міць, родовий відмінок моці, а не міці.

Очима чи очами?

Іменник очі в орудному відмінку має форму очима (так само плечі – плечима), а не очами, плечами, як нерідко пишуть у газетах. Напр.:

“Отак і ви прочитайте,

Щоб не сонним снилось

Всі неправди щоб розкрились

Високі могили

Перед вашими очима” (Т. Шевченко)

Деякі хибні слова і вислови, що засмічують нашу мову

“проректор по науковій роботі” замість

“проректор з наукової роботи”

“майстерня по ремонту одягу” замість

“майстерня ремонту (лагодження) одягу”

“бюро по працевлаштуванню” замість

“бюро працевлаштування”

“в шість годин” замість “о шостій годині”

“приїхав коло трьох” замість “приїхав коло третьої”

“щовечора в десять” замість “щовечора о десятій”

“грає до дванадцяти” замість “грає до дванадцятої”

“обідня перерва з двох до трьох” замість

“обідня перерва з другої до третьої”

“скільки годин” замість “котра година?”

“згідно опитування” замість “згідно з опитуванням”

Кращі студенти відзначені стипендіями фонду «Україна»

У Палаці студентів Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара відбулося розширене засідання Вченої ради університету з нагоди призначення семи кращим студентам фізико-технічного факультету іменних стипендій благодійного фонду підтримки обдарованої молоді Леоніда Кучми «Україна».

На урочистій зустрічі за участі ректора Микола Полякова, студентів, випускників і викладачів фізико-технічного факультету ДНУ талановитих стипендіатів особисто вітав голова фонду, Президент України 1994–2005 рр., почесний доктор університету, професор Леонід Данилович Кучма. Цьогоріч за відмінне навчання й активну участь у прикладній та науково-дослідній роботі Президентським фондом «Україна» були відзначені семеро наших наполегливих і старанних студентів: четвертокурсники Станіслав

Малтиз, Ігор Склярський, Владислав Пророка, Герман Угланов, п'ятикурсники Іван Дубровський, Олена Мироненко та шестикурсник Артем Смирнов. Нагороджуючи лауреатів, Леонід Кучма наголосив, що, починаючи з 2004 року, його благодійний фонд започаткував велику програму підтримки обдарованої молоді, яка прагне присвятити себе високотехнологічним галузям. Відтоді щороку заохочення приймають найрозумніші студенти Дніпра, Харкова, Києва та Чернігівщини. «Адже ви ті, хто веде Україну в майбутнє і робить її сильнішою, успішнішою, розвинутішою», – підкреслив Леонід Данилович.

У свою чергу, наші студенти зі сцени подякували пану Президенту за таку підтримку та високу оцінку їхніх знань. «Нам випала честь звертатися до Вас, Леоніде Даниловичу, у знаменний рік: Дніпровському національному університету нині виповнюється 100 років. Коли ми вступали до ДНУ, йому виповнилося тільки 95, і ми не могли уявити собі, що через п'ять років стоятимемо зараз тут. Але цей час пройшов майже непомітно. Тому від імені всіх стипендіатів щиро вітаємо наш університет із першим великим ювілеєм! Бажаємо йому подальшого розквіту, а всім охочим до знань – не боятися перших спроб і досягати успіхів у своїй праці. Так само і Вас, Леоніде Даниловичу, ми хочемо привітати із 80-річчям та побажати міцного здоров'я, витримки та ентузіазму знаходитися на одній орбіті з нами!». У подарунок студенти-фізтехівці ДНУ вручили почесному гостю макет дослідної космічної станції, яка символізує ідею освоєння космосу як чогось нового й прагнення до висот, у цілому.

Ректор ДНУ, член-кореспондент НАНУ Микола Поляков зазначив: «Стипендії фонду «Україна» кращі студенти фізико-технічного факультету Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара отримують із 2005 року. Загалом, протягом останніх 13 років за успіхи в навчанні, науковій та громадській роботі за цією програмою були нагороджені близько 100 наших студентів. І підтримка фондом обдарованих фізтехівців не була даремною. Так, 42% стипендіатів нині працюють за ракетно-космічною тематикою, 25% із них закінчили або навчаються в аспірантурі ДНУ». Стипендіати Президентського фонду Леоніда Кучми «Україна» 2018 року:

Іван Дубровський – вступив до фізико-технічного факультету ДНУ на напрям підготовки «Двигуни та енергетичні установки літальних апаратів». Активно займається студентською науково-дослідницькою роботою. Торік став переможцем Всеукраїнського благодійного конкурсу «Авіатор», метою якого є визначення майбутньої інженерної еліти авіа- та ракетобудування. Цього року Іван посів друге місце у Всеукраїнській студентській олімпіаді за напрямком «Ракетні двигуни». Юнак входить до збірної ДНУ з дзюдо, у складі якої займав призові місця в університетських змаганнях як в одиночному розряді, так і в командному.

Станіслав Малтиз – навчається за напрямком підготовки «Авіа- та ракетобудування». Цікавиться новітніми технологіями, розробками, конструкціями та їх застосуванням у різних галузях людської діяльності.

Займається науковою роботою, брав участь у багатьох міжнародних конференціях. Станіслав був учасником студентської команди-переможниці в інноваційному турнірі «Star Track», який проводився Noosphere Engineering School, брав участь у Всеукраїнському благодійному конкурсі «Авіатор».

Олена Мироненко – студентка напряму «Двигуни та енергетичні установки літальних апаратів». Дівчина плідно займається науково-дослідницькою роботою. Олена має наукові публікації у фаховому виданні України «Механіка гіроскопічних систем» та у виданнях, що публікуються у США. Цього року отримала правоохоронні документи на підтвердження патентної заявки – «Патент на корисну модель № 123017 від 12.02.2018». Також цього року стала переможницею Всеукраїнського благодійного конкурсу «Авіатор» серед 8000 студентів з усієї країни. З 2016 року обіймає посаду голови прес-служби факультету.

Владислав Пророка – здобуває освіту за напрямком підготовки «Авіа- та ракетобудування». Двічі ставав учасником Всеукраїнських студентських конкурсів «Авіатор-2017» та «Авіатор-2018». Бере активну участь у роботі міжнародної навчальної школи «Noosphere Engineering School», зокрема, у проекті «Студентська ракета». Переможець Всеукраїнських студентських космічних турнірів «Star Track» та «Star Track-2», де представляв власні ідеї і розробки зі створення суборбітальних ракет-носіїв (метеорологічні ракети, дослідні ракетні комплекси), які вирішують актуальні для України проблеми.

Ігор Склярський – оволодіває знаннями за напрямком підготовки «Авіа- та ракетобудування». Був учасником багатьох інтелектуальних змагань та подій, міжнародних наукових конференцій та конкурсів. Ігор – член збірної університету з боротьби дзюдо.

Артем Смирнов – студент напряму підготовки «Авіоніка». Відмінник навчання, займається науково-дослідницькою роботою за тематикою наукових досліджень кафедри систем автоматизованого управління. Переміг у Всеукраїнському благодійному конкурсі «Авіатор».

Герман Угланов – навчається за напрямом «Електротехніка та електротехнології». Відмінник навчання, активно займається науково-дослідницькою роботою під керівництвом викладачів кафедри двигунобудування. Взяв участь у низці міжнародних конференцій. Також Герман бере участь у виконанні науково-дослідної роботи «Фізико-технологічні основи створення захисту сонячних елементів від електричних перевантажень на основі полімерних наноккомпозитів» (науково-дослідна лабораторія «Проблем надійності технічних пристроїв відновлювальних джерел енергії» НДІ енергетики ДНУ). Юнак займається спортом, є членом збірної вишу з легкої атлетики, неодноразово ставав призером на змаганнях різного рівня.

“З інших видань”

Чому я сьогодні голосував за мовний закон N5670-Д?

“Держава забезпечує всебічний розвиток і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України...

Застосування мов в Україні гарантується Конституцією України та визначається законом.”

Так твердить 10 стаття Конституції України.

Але на разі в Україні відсутній закон, який би визначав основні засади державної мовної політики.

Після скасування Конституційним судом закону Ківалова-Колесніченка утворився справжній правовий вакуум. Громадяни втратили навіть той обмежений інструментарій захисту права на українську мову, який мали.

Сьогодні у нас є історична можливість і громадській обов'язок цей вакуум заповнити.

Я виступаю за реальне вирішення будь-яких економічних і гуманітарних питань, які ставить перед суспільством епоха, і тому підтримав Законопроект 5670-д, покликаний захистити права українських громадян на отримання інформації та послуг державною мовою та підтримати українську мову, як один з найважливіших чинників української ідентичності, національної безпеки та державної єдності.

Сьогодні ми реально увійшли в історію, прийнявши цей державоутворюючий закон.

5670-Д є найповнішим з усіх існуючих законопроектів – містить 60 статей, вносить зміни до понад 50 законодавчих актів та охоплює понад 30 різних сфер суспільного життя. Він регулює застосування саме державної мови, а не мов узагалі. Такий підхід відповідає європейській практиці, дозволяє

унікнути протиставлення в одному законі державної мови та інших мов із геть іншим статусом та функціями. Важливо, що законопроект передбачає чіткі механізми контролю за його виконанням.

5670-Д підтримали усі суспільні інституції, Міністерство культури, Міністерство освіти і науки, Міністерство Молоді та спорту, Держкомтелерадіо, Вчені ради Львівського та Київського університетів, Києво-Могилянська академія, широке коло громадських організацій, експертів, митців, громадських діячів від Галичини до Донеччини тощо.

Над Законом 5670Д працювали цілі лінгвістичні інститути і його підписало понад 70 народних депутатів. На відміну від інших законів, під ним могли би поставити свої підписи мільйони громадян України, а не десяток мертвих душ і сотня нечитавших і рядка закону діячів радянської культури.

Я щасливий, що був одним з розробників, авторів і ініціаторів цього законопроекту. Закон про мову це найпотужніша зброя у боротьбі з російським агресором. Росія боїться української мови більше ніж ядерних ракет. Без мови Україна давно б перетворилася на задвірки Масковського улусу. Тільки мова може встановити межу між нашою європейськістю і божевільним “русскім міром”.

Закон 5670-Д фактично виводить нас із мовного рабства, даючи можливість, якщо не старшому поколінню, то бодай нашим дітям жити у вільній державі з єдиною державною і побутовою українською мовою. І нехай нас Господь благословляє на цей історичний крок! Ми його сьогодні зробили.

Ми його сьогодні зробили.

Ми його сьогодні зробили.

Ми його сьогодні зробили.

Ми його сьогодні зробили.

Ми його сьогодні зробили.

Ми його сьогодні зробили.

Ми його сьогодні зробили.

Ми його сьогодні зробили.

Ми його сьогодні зробили.

Євген Рибчинський

Вулиця на честь Надії, а не Чичеріна

Закон про декомунізацію став причиною того, що давно знайомі вулиці Дніпра отримали нові назви. На честь людей, які зробили для міста чимало. Сьогодні розкажемо про Надію Алексеєнко, на честь якої назвали колишню вулицю Чичеріна.

Саме тут розташовані Дніпровська установа виконання покарань №4 (СІЗО) і Свято-Варваринський храм Свято-Тихвинського жіночого монастиря.

Як Стів Джобс

Надія Алексеєнко — почесна громадянка Катеринослава, дружина заможного купця Івана Алексеєнка, який на початку ХХ століття мав мережу магазинів, орієнтованих на торгівлю залізом. Такі собі тогочасні Стіви Джобси. На жаль, про Надію Алексеєнко відомо дуже мало, де жила та навчалась, невідомо. Власних дітей у Надії Іванівни та Івана Мартиновича не було, тож вони опікувались долею чужих. Займалися благодійністю, жертвували на розвиток навчальних закладів — жіночої гімназії, комерційного училища і товариства піклування про жіночу освіту.

На їхнє будівництво і утримання сім'я Алексеєнків передала 652 500 рублів. Це була найбільша пожертва, будь-коли отримана містом. Також Надія Іванівна передала у міську власність земельну ділянку між вулицями Короткою і Філософською під дитячу лікарню з амбулаторією та 82 500 рублів на їхнє будівництво. Лікарню звели 1913 року і назвали ім'ям Алексеєнко. Це була на той час перша дитяча лікарня на півдні України на 50 ліжок. Медичну допомогу надавали безплатно. Сьогодні це дитяча лікарня №3 ім. Руднева на проспекті Пушкіна.

Крім того, Надія Алексеєнко пожертвувала місту 570 тисяч рублів капіталу, відсотки з якого повинні були йти на утримання лікарні та жіночого притулку. До речі, цій вулиці повернули її історичну назву. Колись у Катеринославі була вулиця Надеждінська. Але у зв'язку з тонкощами перекладу вирішили цю назву не повертати, а назвати просто — вулиця Надії Алексеєнко.

Олег РЕПАН, директор Інституту історії Дніпра

— Вулиця імені Надії Алексєєнко з'явилася у Дніпрі не випадково, свого часу ця жінка дуже багато зробила для міста. Її сім'я володіла магазинами з продажу заліза і не шкодувала власних коштів для розбудови міста. Своїх дітей у пари не було, тож вони жертвували гроші на утримання жіночих гімназій, комерційного училища тощо. Родина мешкала у будинку №3 по вул. Каретній (тепер вул. Челюскіна), але він не зберігся.

Про Чичеріна

Георгій Чичерін — радянський державний діяч і дипломат, нарком закордонних справ РСФРР і СРСР. Його можна порівняти із сучасним главою російської дипломатії Лавровим — езуїтство, маніпуляції фактами, заперечення очевидних злочинів.

Те, що відбувалося в 1917—20 роках на території України, в тій чи іншій формі проявляється на Донбасі зараз. Наприкінці жовтня 1917 року в Києві Центральна Рада прийняла Третій універсал, яким проголосила створення Української Народної Республіки, фактично ставши на шлях самостійності. Звичайно, це не влаштувало більшовицький уряд у Москві. Перша спроба переобрання Центральної Ради не вдалась, і тоді делегати-більшовики виїхали до Харкова. Їм на підтримку з Росії почали прибувати перші ешелони з більшовицькими військами і партійними пропагандистами, озброєними червоними прапорами, листівками та відповідною риторикою про єднання і світові революції, про «землі — селянам, а заводи — робочим». У грудні 1917-го більшовикам під охороною радянських військ вдалося провести в Харкові альтернативний з'їзд рад робітничих, солдатських і селянських депутатів. Щоправда, на ньому 200 делегатів представляли лише 89 рад з більше 300 існуючих в Україні. Але це не завадило проголосити встановлення радянської влади в Українській Народній Республіці і створити свій уряд та збройні формування, які визнала і підтримала Москва. Наявність двох центрів влади — у Києві та Харкові — дала можливість російським більшовикам формально залишатися осторонь від війни і демонстративно ставитися до неї, як до внутрішнього конфлікту. Керівництво УНР надсилало ноти протесту, натомість Москва відповідала цинічно — Георгій Чичерін 6 січня 1919 року надіслав радіотелеграфну відповідь, у якій наголошував, що військові дії на території України тривають між арміями Директорії та Українського радянського уряду, який нібито є абсолютно незалежним.

— Бажання ж Директорії мирним шляхом врегулювати конфлікт може стосуватися тільки конфлікту між Директорією і трудовими масами України, які хочуть встановлення радянського ладу. Відповідно до цього конфлікт і надалі вилитиметься в форми збройної боротьби, поки Директорія буде застосовувати до Рад тактику їхнього насильницького придушення, — зазначав він.

НАРКОМ ЗАКОРДОННИХ СПРАВ РСФРР ЧИЧЕРІН ТА СУЧАСНИЙ ГЛАВА РОСІЙСЬКОЇ ДИПЛОМАТІЇ ЛАВРОВ. УЧИТЕЛЬ ТА «ГІДНИЙ» УЧЕНЬ: ЄЗУЇТСТВО, МАНІПУЛЯЦІЯ ФАКТАМИ, ЗАПЕРЕЧЕННЯ ОЧЕВИДНИХ ЗЛОЧИНІВ

Аби зрозуміти суть тогочасних подій, варто згадати Льва Троцького та його таємну інструкцію до комуністів, що «без України немає Росії. Без українського вугілля, заліза, руди, хліба, сала, Чорного моря Росія існувати не може, вона задихнеться, а з нею і радянська влада, і ми з нею...» До речі, сьогодні російські високопосадовці «забувають» про пікантну сторінку з біографії Чичеріна, яка так не до вподоби російські моралі, – у Німеччині він намагався лікуватися від гомосексуалізму (на той час побутувала думка, що це хвороба, яку можнавилікувати).

Сьогодні оптимізму додає усвідомлення того, що за прожиті роки й десятиліття, особливо за останній рік, ми стали іншими, нація стала іншою. Невідворотно віддаляючись від більшовицького, радянського, комуністичного минулого, ми невпинно наближаємося до інших ідеалів і цінностей

Дарина Сухоніс, “Наше місто”

ЗВЕРНЕННЯ ДО СУСІДНИХ РОСІЯН, ЯКИМ ЦІКАВО БУДЕ ПОЧУТИ ПРАВДУ.

Мабуть у нікого уже немає сумніву, що Росія з помічною брехливою пропагандою так уміло і переконливо мінє брехю за правду, в яку по часі сама вірить. Наприклад, Путін неодноразово заявляє публично, що “жодної України ніколи не було, немає і не буде” І друге, що Росія не є причетна у жодній війні в Україні, що це є громадянська війна переслідуваних росіян в Україні. Таких і подібних вигадок, можна безліч навести.

Щоб побачити правду злочинностей російської влади супроти українського народу, загляймо поза заслону старої давнини обох наших народів. Князь Київської Русі Володимир Великий, прийняв христинство ще 988 року і будував могутню державу, яку продовжував його син Ярослав Мудрий, незгода синів Ярослава, була причиною смерті князя Святополка та повстання києн у 1113 році. На запрошення київських бояр владу обняв князь Мономах, який княжив до 1125 року.

На північ і схід від Києва, у XII столітті, утворюються слов'янські князівства Новгородське (1136 р) та Володимиро Сусдальське у (1136 році) саме з якого оформилось, сто років пізніше 1263р, Московське князівство, яке називали Московією. Першим князем Московії став Юрій Довгорукий, а внук Мономаха князя Сусдальського Андрій Боголюбський, є першим, що влаштував український геноцид. Він із своїми грабжниками, захопив і пограбував Києв 1169 році, місто спалив а людей по дикому нещадно знищив. Звідси береться початок “московсько-української дружби”, яка незмінно існує до сьогодні. Метою цієї статті не є осуджувати росіян а радше показати їм правду, що вони без причинно не навідають

українців та прозивають їх згрідливіми епітетами.

Ослаблення Київської Русі, використав татарський хан Батей, напав у 1240 р. знищив Київ та забрав багато людей у ясир. Пістя цієї поразки настав великий занепад, який тривав кілька сот літ. Проте розвивався і закріплювався феодалізм та кріпацтво. Польща завела кріпацтво на правобережній Україні а Росія на лівобережній, селян позбавлено всіх люських прав і свобод. В наслідку переслідувань народ, втікав на Січ, яка була ще вільною де формувалось і зростало вільне козацтво.

Треба пригадати і про “дружню” Переяславську угоду гетьмана Б. Хмельницького з москалями 1654 року, у якій Б. Хмельницький присягнув на вірність московському цареві Олексію, за згоду Москви спільно з Україною присмирити війною Польщу. Та коли зеднані сили дійшли до Львова і перемога над Польщею була наглядна, Москва таємно у 1656 році, підписала таємний Віленський договір з Польщею і перейшла на сторону Польщі проти України. Цей договір можна уважати початком інтенсивного нищення українського народу Москвою.

Поразка оточених козацьких сил під Чорним Каменим у липні 1657 р. змусила полк. Д. Ракоци підписати мирний договір з Польщею. Внаслідок цієї поразки, місяць пізніше 6 -серня, 1657 р. помер Б. Хмельницький. Після смерті Хмельницького гетьманом став Іван Виговський, знаючи зраду Москви він більше орієнтувався на Польщу, що в результаті спричинило внутрішню опозицію із духовенства і козацьких старшин. Ще більше не покоїв Москву Гадяцький союз з Польщею. Щоб присмирити

Виговського, цар Олексій вислав стотисячну армію під командою відомого князя Трубецького. Бій відбувся під Конотопом проти козацтва, шведів та татар в, якому Москва втратила пона 50 тис. вояків. То була одинока і найбільша за весь час перемога України. Коротко після цього, Виговського убив продажний агент С. Маховський Після перемоги Виговського Москва рішила знищити К. Русь, Князь Баритинський по дорозі на Київ, повісив три тисячі чоловік, вирівав близько 15 тисяч населення і просив царя дозволу знищити всенаселення 150 верст на вколо Києва. У 1627 р. з наказу царя Олексія, було зібрано всі українські книги і спалено включно з Євангелею К. Транквіліона Ставровецького. Тому, що стаття видовжується, даліше будуть тільки пояснення дат російських злочинів.

У 1672. гетьмана Д. Многогрішно заслано на Сибір. У 1685р. скасовано автономію укр. церкви і встановлено контроль московського патріарха. У 1693 Московський патріарх заборонив друкувати книжки укр. мовою У1703 в часі будови Санкт-Петербурга згиноло 20 -25 тисяч, козаків та селян. У 1704 р. москалі зройнували столицю Батурин - вирізали жінок і дітей та знищили понад 15 тис. біженців, що переховувались у місті, місто пограбували іспплили. У 1709. З церкви св. Василя зробили військовий склад. У 1709 р. цар Петор І наказав захопити Січ і стратити кожного запоріжця. Запоріжцям обдерали голови, тортували та завдавали теранські смерті. 1713 р. цар Петро І привластив собі нашу історичну назву “Русь”.

У 1720, указом Петра I заборонено друкувати книги крім церковних. У 1734-40рр. друге скасування гетьманства і передано московському наміснику. У 1736 р. арештовано міську управу Києва та вивезено архів до Петрбурга. У 1735-39, на московсько-турецьку війну, вислано біля 100 тис. козацтва в якій згинуло 35 тис. козацтва. У 1740 р. москалі викрали племінника І. Мазепи - Андрія і убили його. У 1748 р. у всіх школах України, впроваджено тільки російську мову, внаслідку зникло 866 шкіл. українцемовних. У 1752 р із 100тис.вільних господарств, залишилось 959 решту передано москадям. У 1753 р. 40 тис. москалів преселенців, отримали даром землі над Дніпром. У 1662-63 цариця Катирина II, видала маніфест колонізації чужинцями Укр. У 1764 р. Катерина II скасувала існування укр. гетьманської держави. У 1768 р. Москва придушила повстання Гюнти і Залізняка а підступно захоплених 900 повстанців, били киями, здирали шкіру та саджали на палі. У 1775 р. з наказу Катерини II, московські війська зруїнували Січ, залапаних козків вислали на Сибір. Отаман Петро Калинишевський помер у Соловецькому монастирі на 113 р. життя. 1776 р. уряд відібрав землі у 25 тис. козаків і роздав москалям. У 1781 р. в Україну знову прислали 50 тис. москалів і роздали даром землі. У 1782 р. Указом Катерини II заведено російську мову у всіх школах імперії. У 1785 р. за наказом Катерини II у всіх церквах почалась правти Служба Божа російською мовою. У 1793 р. Москва придушила повстаннявселі Турбай, одних

повстанців розстріляли, інших вислали на Сибір. У 1812 р. за обіцянку волі, 15 українських кінних полків взяло участь у Наполеонській війні, але по війні волі не дано. У 1819-29 у наслідок кріпацького гніту вибухали повстання селян, яких жорстоко придушували москалі. У 1819р. у Чугуївському повстанню 273засудж. на кару смерті решту на Сибір. У 1896 р. після Уманського повстання, жорстко покарано 150чоловік. Після Шебелинського повстання артилерією убито 109 осіб, багато страчено і заслано на Сибір. У 1830 р. в часі польського повстання, москалі обіцяли волю 8 укр. кінним полкам, а по війні волі не дали, знову москалі обдурили. У 1830-35р. повстання Устима Кармелюка проти кріпацької системи- його підступно убито. У 1839 р. зліквідовано греко- католицькі церкви на правобержній Україні, багато було забито, 593 священників заслано на Сибір а замість них прислано батюшків. У 1847 р. розгромлено Кирило- Мефодієвске брацтво. багато арештовано і також Тараса Шевченка. У 1863 р. заборонено Валуєвським указом друкувати книги українською мовою. У 1876 р. таємним Ємським указом Олексадоа II заборонено ввезення укр. книг до Імперії. У 1881, р заборонено виголошувати у церквах проповіді українською мовою. Дорогий читачу, це далеко не всі заподіяні злочини росіян українському народові, але наведено досить фактів, щоб впізнати правду. Також слід наголосити, що всі подані війни та події, відбулись на українських землях. За весь час довгої спільної історії, немає ні одного випадку, щоб будь

які, українськи збройні сили чи групи, вторгнулись на територію Росії з метою знищення народу чи його маетку. Як хтось із читачів ще має сумніви у наведених фактах, нехай відкрие очі і запитається сам себе. Яка користь росіянам з розчленування Грузії? Чи була причина підступно без бою забрати Крим? Чи ліпше живеться росіянам на Криму, які навіть питної води на мають. Які користі з війни на Донбасі? Чи це путінська перемога, убиттям більше 10 тисяч української молоді та пораненням, покаліченням більше 20 тисяч не винного народу? Чим Україна провинилась супроти російського народу?. Нехай Путін відповість, не тк світовій спільноті а своїм людям, скільки українських невинних дітей згинуло на Донбасі й защо? За велич та пристіж російської влади і слави свого ім'я? Чи може Путін хоче стати поруч таких велитнів, як Наполіон, Гтлер та Сталін? Не має уже сумніву, що він буде четвертим, які в погоні за славою, втопились у людській крові.

Ще слід наголосити на жорстокість російської влади. яка підступно і таємно убивала Українських політиків: Російський агент Шварцбард убив за кордоном І. Мазепу, особистий приятель Сталіна агент Судоплатов, убив у готелі Ротердаму пок. Коновальця, вибухівкою у вигляді чоколяди, російський агент Сташинський убив провідника ОУН С. Бандеру, з поміччю НКВД агент Судоплатов убив Р. Шухевича, моці так старанно заховали, що ніхто не знає де він спочиває. Чи ці злочини створили славу російському народові?- напевно Ні! Тільки поглибили всенародний гнів і пімсту.

Іван Український.

«Цікаво»

У Дніпрі створили унікальну гумореску-караоке

Відомий хіт Володимира Івасюка « Червона рута» , який знають далеко за межами країни, отримав ще одне втілення. Незвичний дует у складі тележурналіста, видавця, редактора журналу «Бористен» і письменника Фіделя Сухоноса та грузинської співачки Таміли Гваджаїа своєрідно переспівав українську класику – так народилась гумореска-караоке. Особливість виконання в тому, що частина пісні звучить мовою оригіналу. А один куплет – грузинською. Такий собі місточок між братніми народами. «Дуже критично ставлюся до своїх вокальних здібностей. Але записати з Тамілою легендарну "Червону руту" в українсько-грузинському виконанні - це все ж таки символ. Ми підійшли до запису творчо, грузинську частину – за перекладами славетного Вахтанга Кікабідзе. А співати цією милозвучною мовою мене вчила Таміла». – розповідає Фідель Сухоніс.

Кліп гумористично-сатиричний. Колоритні пейзажі селища Волоське, дніпрові кручі, природа - все це є на відео. Аби гумореска стала відео-продуктом з елементами караоке, дует вирішив зняти кліп. «У нас не було прагнення робити дуже серйозну відео-роботу. Хотілось викликати посмішку у глядача. Тут є елементи самоіронії, але водночас ми показуємо чудові пейзажі дніпровських схилів, мальовничі острови – всю ту українську

красу, яка поруч з нами», - розповідає Таміла. Автори впевнені, що саме формат гуморески-караоке сподобається усім глядачам. «Створювали відео без жодних претензій на високі відзнаки, усі ідеї та локації придумували самі. Ця робота – це приклад дружби та єдності. Адже саме єдність на усіх рівнях – це запорука майбутнього України. Кожен з нас розбудовує державу і сьогодні наш вклад був гумористично-іронічний. Адже іноді треба знаходити час і для позитиву», - впевнений Фідель Сухоніс.

Презентувати гумореску автори планують вже у жовтні, в день Української армії та Українського козацтва – 14 жовтня. Імпреза запланована у вигляді мистецької програми за участю тих, хто допоміг їм виконати цей проект. Зокрема, присутні зможуть більше дізнатися про творчу лабораторію звукорежисера Тетяни Турік, проглянути ще з деякі роботи відеоператора Євгена Тарасова, послухати виступ юних артистів студії «Тамі мюзік», ознайомитися з добіркою останніх чисел журналу «Бористен» та книгами видавництва цього часопису. Спеціально до цієї імпрези світ побачать DVD диски із записами кліпу. А також серед почесних гостей мистецького заходу неперевершений маестро Влодзімеж Забара! Отож, має бути цікаво. А далі гумореска-караоке піде у вільне «плавання» інтернетом, аби виконати своє призначення – викликати посмішки людей.

“З інших видатнь”

Леді у небі

Тендітна Ірина Галушкіна – офіцер 25-ї бригади. Це у неї спадкове, адже батько також десантник. Тож на сімейній нараді вирішили – бути Ірині військовою.

Дівчина вступила у військову академію в Одесі, а після її закінчення цього року за розподілом опинилась у 25-й бригаді у Дніпрі. – Мені багато хто говорив, що перший стрибок важкий і страшний. Але я майже не хвилювалась, – згадує Ірина. – Страшно стало, коли почула сигнал про приготування вже у вертольоті. Я найлегша, тож стрибала в кінці. Та все пройшло легко. Загалом у мене вже шість стрибків. Дівчина зазначає, що в армії до жінок ставляться по-різному: хтось хоче гендерної рівності, а хтось, навпаки, поблажок. «Якщо буде треба, піду в АТО», – додає Ірина. Зараз вона начальник речової служби, організовує забезпечення підрозділів речовим майном. «Форма, до речі, подобається. Красиво і економно», – посміхається Ірина.

Усе вирішує вітер

5-та окрема Дніпропетровська повітрянодесантна бригада Збройних сил України — військове формування високомобільних десантних військ. Вона призначена для дій у тилу противника, оснащена відповідним озброєнням, може десантуватися у повному складі зі спеціальним озброєнням і технікою. Так-так, вони вміють навіть танк на парашуті спустити! Вражає, правда? У селі Олександрівка 25-та бригада проводила навчання зі стрибків на воду – подія унікальна.

— Наші десантники вперше стрибали з парашутом на воду. Попередньо склавши контрольний іспит з військово-прикладного плавання, — розповідає заступник командира бригади — начальник повітрянодесантної служби підполковник Михайло Фомін. — Військовослужбовці, що не мають достатніх навичок плавання, до приводнення не допускалися. Десантувалися з вертольота Мі-8 з висоти 500 метрів. У навчаннях брали участь військовослужбовці парашутно-десантних підрозділів, зенітного дивізіону, управління бригади та командир. Стрибки на воду складні — необхідно привести в дію рятувальний жилет, звільнитися від парашутної системи під час контакту з водою. Для бригади це перший такий досвід, але десантники показали гарний результат та навченість. Тому в подальшому стрибки з парашутом на воду будуть у бойовій підготовці бригади. Парашути розкривались у небі, наче величезні білі зефірини – видовище

неймовірне. Допустима швидкість вітру при приводненні – 6 м/с, глибина водоймища повинна бути більше 1,5 метра, температура води – 18-19 градусів. Парашутист, розкривши купол, набирає швидкість до 35-40 м/с. Вітер у цій справі — ключова складова. Його швидкість вимірюють електронними приборами, запалюють димові шашки. Незначна зміна – і стрибки скасовано. До речі, цього разу серед парашутистів була жінка. Але для армії це не новина – багато жінок опановують цю нелегку справу на рівні з чоловіками.

*Дарина Сухоніс, газета
"Наше Місто".*

“Українська Америка зблизька” з Фіделем Сухоносом»

Разом з послом України в США Валерієм Чалим під час науково-практичної конференції УККА присвяченої сторіччю української революції (1918-2018 р.р.) у Нью-Йорку.

Головний храм сповідників Рідної Української Національної Віри в США Святиня Матері України в штаті Нью-Йорк. Корінням РУНВІРИ є вільнолюбна віра предків українців, яка з'явилася на берегах Дніпра багато тисяч років тому.

Продовження шукайте у наступному номері, а також на офіційному сайті журналу “Бористен” borysten.com.ua

Марко Рубан один з тих, хто належить до, так званої, «четвертої хвилі» української еміграції на землі Вашингтону. Себто, це ті хто опинився за океаном після 1991 року. Марко успішний співробітник ІТ сфери. Талант молодого чоловіка спрямований на пропаганду української справи за кордоном. На фото він тримає у руці сувенірні тризуби виготовлені за його програмою на 3D принтері.

З пані Мартою Федорів я познайомився на конференції УККА в Нью-Йорку. Вона з тих, хто маючи хліб і до хліба завжди пам'ятає про Україну. Честь і хвала!

"Нашого цвіту по всьому світу"

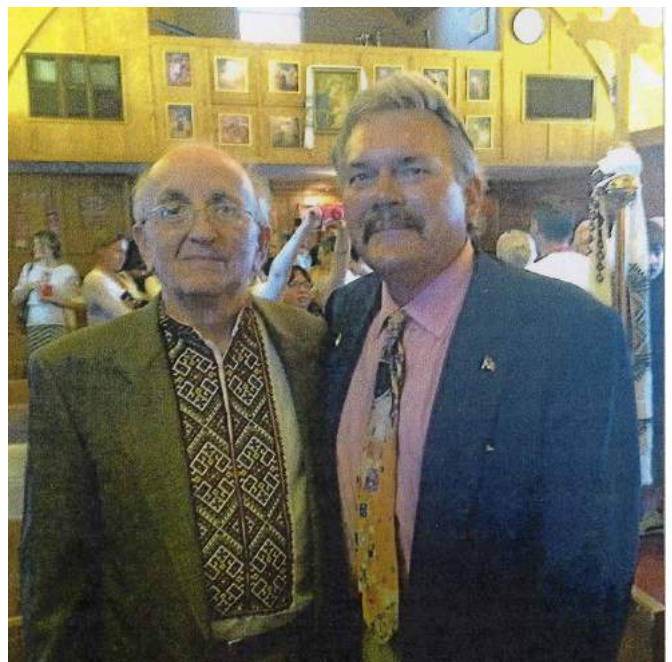
Щирий патріот України та приятель знедолених дітей – Богдан Чуловський з Америки.

Рідна хата, квітуча яблуня в саду, образ Богородиці під вишитим рушником, мамина пісня і усмішка батька - все це ми несемо у своєму серці з дитинства аж до останніх днів життя. Хоча доля приносить нам різні випробування, але ці спогади завжди наймиліші, такі щемливі і радісні. В дитинстві нам здавалось, що ми постійно будемо слухати бабусині казки, що завжди з дідусем будемо йти на пшеничне поле... Бо у рідній хаті кожен куточок видавався найтеплішим, найкращим. Однак, через літа, коли вже немає на землі найрідніших людей, ми починаємо усвідомлювати красу і мудрість нашого роду. Якби прожиті літа можна було б повернути, ми напевно б цінували кожну мить нашого життя з родиною. Бо родина для нас - це щось святе і найдорожче, це любов, яка ніколи не проминає.

Від громадської організації «Усмішка дитини», яка працює в м. Бережани, Тернопільської області, щиро дякуємо пану Богдану Чуловському зі США, за його благородні вчинки милосердя, за доброту і чуйність, за безмежну любов до рідної України. Пан Богдан походить з інтелігентної родини. Його батько, інженер Володимир Чуловський є випускником Віденського університету та Віденської сільськогосподарської академії. Довгі роки п. Богдан працював вчителем хімії та біології в Угорницькій середній школі Івано – Франківська. Тут його шанували за мудрість життя та великий досвід, він плекав у дитячих серцях любов до рідної землі, а біля школи завжди милували зір барвисті квіти, ошатні дерева, які вчитель садив разом з учнями.

Живучи тепер в США, Богдан Чуловський не забуває рідної землі. Його жертовна посвята відома по всій Україні. Цінну літературу та грошову допомогу пан Богдан переслав до Івано – Франківського товариства «Просвіта», постійно матеріально підтримує Гошівський монастир Сестер Пресвятої Родини. Сестрам Василянкам у Івано – Франківську передав великий альбом релігійних вишивок о. доктора Блажейовського. Івано – Франківський краєзнавчий музей та музей «Писанка» у Коломиї

отримали від Богданка Чуловського і Ю. Нагірняк цінну колекцію писанок, в тому числі із страусиною яйця. Вищим навчальним закладам у Івано – Франківську, Львові, Чернівцях, Ужгороді, Тернополі Б. Чуловський вислав унікальні книги про історію України. Крім того, пан Богдан зі своєю родиною, допомагає Січеславському сиротинцю (Дніпро) та дітям з особливими потребами у Бережанах, Тернопільської області. У місцевій церкві Богдан Чуловський організував грошову збірку для знедолених дітей у Бережанах. Ми щиро вдячні йому, преподобному отцю - доктору Андрію Чировському, Почесному Консулу України Тарасу Варваріву та усім парафіянам за цю важливу підтримку для дітей з особливими потребами, за вашу християнську людяність і велике милосердя! Також Богдан Чуловський допомагає для наших воїнів на Сході, для родин Героїв «Небесної Сотні», для поранених бійців. Все робить з великою любов'ю до рідної України. Сотні людей, захисники України, знедолені діти щиро вдячні Вам пане Богдане і вашій родині за світлі промінчики милосердя та розради, які Ви даруєте з далекої Америки.

*Богдан Чуловський (у вишиванці) і
Почесний Консул України
в США Тарас Варварів.*

Цінні матеріали від Б. Чуловського отримав Музейний комплекс «Лемківське Село» в Монастириську. Тут відбувається щорічний фестиваль «Дзвони Лемківщини», на який лемківська ватра скликає лемків з України та світу.

В родині Богдана Чуловського 6 греко – католицьких священиків. Один з них, о. Костянтин Шеремета, був заарештований НКВС у 1946 році. Він служив на парафії села Вільховця, поблизу Бережан. Пан Богдан отримав довідку про його реабілітацію. У Бережанському музеї сакрального мистецтва та історії переслідуваної церкви недавно відкрито стенд про мученика о. Костянтина Шеремету. Дані матеріали та фотографії стали духовною спадщиною музею на стенді, де знаходяться історії репресованих священиків. З життя отця Костянтина Шеремети бачимо, що він пройшов тернистий і мученицький шлях, але до останніх днів свого життя, з великою любов'ю і жертовністю служив Богові та людям, не зрадив рідної церкви і загинув мученицькою смертю в ім'я Бога і рідної України, реабілітований в 1991 році. Завдяки Вам, шановний пане Богдане Чуловський, бережанці та гості нашого міста, школярі та студенти Бережанського агротехнічного інституту та коледжу, зможуть дізнатися про щиру посвяту і нелегку долю вашого родича – всечеснішого отця Костянтина Шеремети.

Нев'яучим віночком для незабутнього нашого краянина і великого душпастира стане щира молитва любові і свічка пам'яті у серцях вдячних бережанців та мешканців села Вільховець, де був відданим парохом отець К. Шеремета.

Нехай Господь Бог благословить всі благородні справи щирого патріота і великого опікуна знедолених дітей Богдана Чуловського з Америки!

*Михайло Михайлинин,
Голова громадської організації «Усмішка дитини»,
м. Бережани, Тернопільська область.*

Б. Чуловський з Головою УГКЦ Патріархом Святославом Шевчуком та отцем – доктором Андрієм Чировським.

“У Івана Сміхована”

ВАСИЛЕВС ПІРНАЧ – це псевдонім давнього приятеля щомісячника «Бористен». Людини надзвичайно обдарованої у мистецькій царині. І ось яскраве свідчення того, що коли Бог надає талант, то може бути щедрим для багатьох напрямків творчості.

Поезії Василевса Пірнача гострі, сатирично вбивчі, вони не страждають на таку розповсюджену для віршувальників хворобу як вторинність. Бо творче і громадянське життя їх автора завжди відрізняла безкомпромісність і гранична правда життя.

Наші постійні читачі згодом неодмінно дізнаються, хто ж такий **ВАСИЛЕВС ПІРНАЧ**? Бо ж власне псевдонім не має на меті відмову свого носія від ідентичності. Та з іншого боку, наприклад, нікому окрім фахівців, не важливо знати, що **Сандро Боттічеллі** насправді звали **Алессандро Філіппіні**, а **Мерлін Монро** – **Норма Бейкер**. Нехай же буде широкою поетична стежка Василевса Пірнача!

Редакція

ПРЕЗИДЕНТСЬКІ ПЕРЕГОНИ

ЗА МОТИВАМИ ОМАРА ХАЯМА
 ПРЕТЕНДЕНТИ В ПРЕЗИДЕНТИ,
 ПОЧАЛИ ЗМАГАННЯ,
 І З ЕКРАНІВ ТА БІЛБОРДІВ,
 ПОНЕСЛИСЬ БЛАГАННЯ.
 ВОНИ, ТАК ЛЮБЛЯТЬ УКРАЇНУ?,
 І НАШ НАРІД КОЗАЦЬКИЙ,
 І МОЛЯТЬ ВІДДАТИ, ЗА НИХ ГОЛОС,
 ГОЛОС ТВІЙ БІДАЦЬКИЙ.
 ХТОСЬ, НОВИМ КУРСОМ
 ЗАМАЯЧИВ,
 ВЖЕ ХТОСЬ, ОСПІВУЄ ПОРОДУ,
 БАГАЦЬКО ВЛАДНИХ АРЛЕКІНІВ,
 СОБІ ВЖЕ СЛУЖАТЬ - НЕ НАРОДУ.
 КАНДИДАТИ ДОВГІ РОКИ,
 НАМ ПО ВУХАМ ЧЕШУТЬ,
 ЗА ЖИТТЯ, ЗА САМОПОМІЧ,
 СОЛІДАРНО БРЕШУТЬ.
 КОЛИ БУДЕШ БЮЛЕТЕНЯ,
 В УРНУ ТИ ВКИДАТИ,
 ТИ ПОДУМАЙ?, І ПРО ЗАВТРА,
 І ПРО РІДНУ МАТИ,
 ТИ ГОЛОСУЄШ, СВОЮ ДОЛЮ!,
 МАЙБУТТЯ КРАЇНИ!,
 ЗАБУВАЙ ПРО ГРЕЧКУ З ЦУКРОМ,
 ТИ ЗГАДАЙ РУЇНИ,
 ТИ НЕ ВІР, ЦИМ ПУСТОМЕЛЯМ,
 ТИ ЛЮБИ КРАЇНУ!,
 ТИ ГОЛОСУЙ, УМОМ І СЕРЦЕМ,

ЯК ПОМИЛЯЛИСЬ МИ ЗА МОТИВАМИ ОМАРА ХАЯМА

ЩО МОЖЕ БУТИ ТАМ,
 ЗА ШТОРАМИ ПІТЬМИ,
 ДОГАДКАМИ,
 ЗАПЛУТАЛИСЬ УМИ,
 КОЛИ Ж ІЗ ТРІСКОМ,
 ВЕТХІ ШТОРИ ВПАЛИ,
 ПОБАЧИЛИ МИ ВСІ,
 ЯК ПОМИЛЯЛИСЬ МИ.

**НЕНЬКА В ШОКОЛАДІ
ЗА МОТИВАМИ ОМАРА ХАЯМА**

БІДНА НЕНЬКА - УКРАЇНА,
ВСЯ У ШОКОЛАДІ,
НЕ ПОТРІБНА УКРАЇНЦЯМ,
НЕ ПОТРІБНА Й ВЛАДІ,
В НЕБЕСАХ СТЕПАН БАНДЕРА,
ЧАЛАПУТИ ЧИСТИТЬ,
МАБУТЬ ЙДЕ ДО НАС У ГОСТІ,
Й ЗРОБИТЬ НАМ ВОГНИСТО.
ЛЮТО ЗВЕРХУ СПОГЛЯДАЄ,
ЛАЄ ВСІХ Й ГОВОРИТЬ:,
“ЩО Ж ВИ КУРВИ НАРОБИЛИ,
МАТИ В ЗЛИДНЯХ!, - ГОРЕ!,
ГАСЛО “СЛАВА УКРАЇНІ!”,
КРИЧИТЕ ХОРОБРО,
АЛЕ ГАСЛО - ТІЛЬКИ ГАСЛО,
ТА НЕ ЗРОБИТЬ ДОБРЕ!”

**У КОЖНОГО СВІЙ БУМЕРАНГ
ЗА МОТИВАМИ ОМАРА ХАЯМА**

ЗЛА НЕ РОБИ, БО ВДАРИТЬ
БУМЕРАНГОМ,
НЕ ПЛЮЙ В КОЛОДЯЗЬ, ВОДУ БУДЕШ
ПИТИ,
НЕ ОБРАЖАЙ ТОГО, ХТО НИЖЧЕ
РАНГОМ,
НАСТАНЕ ДЕНЬ, ЙОГО БУДЕШ
ПРОСИТИ,
НЕ ЗРАДЖУЙ ДРУЗІВ, ЇМ НЕМА
ЗАМІНИ,
КОХАНИХ НЕ ВТРАЧАЙ, НЕ
ПОВЕРНЕСЬ,
ОБЛУДОЮ ЖИВЕШ?, ТА З ЧАСОМ
ПЕРЕВІРИШ,
І ЗА ГРІХИ СВОЇ, ТИ В ТАРТАР
ПОПАДЕШ!

**КОРУПЦІЙНИЙ СПРУТ
ЗА МОТИВАМИ ОМАРА ХАЯМА**

КОРУПЦІЙНИЙ СПРУТ, І ТАМ І ТУТ,
ГУЛЯЄ КАБІНЕТАМИ ВЕЛЬМОЖІ,
ТО ОДНОМУ ДАРУЄ, ТО ДРУГОМУ,
БАГАТСТВО, КЕНДЮХ, ТА ВЕЛИКІ
РОЖІ.
СИДЯТЬ ПУЗАНИ ГРІЗНІ, Й
НЕЧЕСТИВІ,
ЧЕКАЮТЬ ПРОХАЧІВ, І ВКОТРЕ
ХАБАРІВ,
ССУТЬ КРІВ ЛЮДСЬКУ, ОГУДНІ
МИРОЇДИ,
БЕЗ СОВІСТІ ТА РІЗНИХ ДОЗВОЛІВ.
ЧОМУ Ж НАРОД МОВЧИТЬ
БЕЗМОВНИЙ?,
ЧЕКА ОБ'ЇДКІВ З ПАНСЬКОГО
СТОЛА?,
ЧИ ЛАСКИ КОРУПЦІЙНОГО
ВЕЛЬМОЖІ?
А МОЖЕ ГРЕЧКИ, ЦУКРУ Й БЛА-БЛА-
БЛА?
ЗГАДАЙТЕ ЛЮДИ, ЩО ВИ - ЛЮДИ!,
ЗАКОН-ОСНОВУ, П'ЯТИЙ БІЛЬШ
ЙОГО,
ПОВИННА БУТИ, У ДЕРЖАВІ
УКРАЇНА,
НАРОДУ ВЛАДА, І БЕЗ ВСЯКИХ ТАМ
БО ВТРАТИШ УКРАЇНУ!
МОМО!

РОСІЙСЬКА АНАФЕМА МАЗЕПИ – НЕКАНОНІЧНА

Вселенський православний патріархат не визнавав анафему, яка була накладена на гетьмана Івана Мазепу Російською Православною Церквою. Про це в інтерв'ю «Главкому» заявив представник Вселенського патріархату при Всесвітній раді Церков у Женеві архієпископ Тельмиський Іов (Геча). «Не дивлячись на накладення Російською Церквою на гетьмана Мазепу неканонічної анафеми, представники Вселенського патріархату її не визнавали, адже вона була накладена з політичних мотивів, як засіб політично-ідеологічних репресій і не мала жодних віросповідних, богословських чи канонічних причин», – сказав він. Архієпископ Іов пояснив, що після першого зруйнування російськими військами Запорозької Січі в 1709 році українське козацтво, яке перейшло під протекторат кримського хана, повернулось під юрисдикцію Константинопольського патріархату, і Мазепа разом із Пилипом Орликом були одними з перших, хто це зробив. «На еміграції в м. Бендери Іван Мазепа вільно сповідався у православних священників Вселенського патріархату. Саме вони напутували його на смертному одрі і відпустили від гріхів, а потім і відспівували. Його тіло було покладене в православній церкві містечка Варниці, яка перебувала у юрисдикції Вселенського патріархату, а згодом його перепоховали у місті Галац на Дунаї, девцентральному соборі Свято-Георгієвського монастиря місцевого митрополита відслужив заупокійну службу за спочилим гетьманом. Цей митрополит був ієрархом Вселенського патріархату. Отже, можемо говорити, що Іван Мазепа помер як вірний Матері-Церкви, Вселенського патріархату!», – наголосив архієпископ Іов. (А.Ф.)

Мазепинський собор Богоявлення (1690 р.) – одна з найкращих барокових будівель Києва. У 1935 році підірваний «владою трудящих». С-на та підпис: «Київське земляцтво»

Думки мої: «1990-ті – це страшні роки для України, втрачений час для українського книгодрукування. Дуже шкода, що той час ми втратили, са ме тоді Леонід Кучма сказав таку історичну фразу: На жаль, національна ідея в нас не спрацювала. Він нам це сказав, незважаючи на те, що його тут, у Львові, fajно приймали. Львів'яни поводитися ніби чекануті. У нас як? Спочатку плюємо на Кравчука, а потім усі поголовно голосуємо за нього. Виходить, що «перший Кучма» – наш ворог, а «другий Кучма» – то наш друг! І він на сцені львівського Театру ім. Заньковецької проголошує якісь потрібні речі, які йому розумні люди підказали, так само як потім зробила Юля, коли обирали між нею і Януковичем. Вона сказала в тому самому театрі: «Якби я жила в часи УСС, Українських січових стрільців, то була б у їхніх рядах!». І всі радісно їй повірили. Кучмі в нас теж повірили. Проте коли сказав тоді про національну ідею, то, хоч як прикро, вона до того часу таки не спрацювала. Та все одно були невеличкі стрибки українського патріотизму під час російської агресії в Чечні, пізніше рівень патріотизму українців піднявся, коли був конфлікт на Тузлі. Цей стрибок, на мій погляд, був штучно зроблений, в інтересах Кучми, щоб він переміг на виборах. А останній стрибок національного патріотизму відбувся через Путіна, тобто нинішню війну Росії з Україною. Зарубіжні аналітики одностайні в тому, що Путін зробив для цього більше, ніж усі українські політики за останні десятиліття. Так, як ця війна з Росією об'єднала Україну, її не об'єднували ніхто й ніщо. Тож я вважаю, що ота міфічна національна ідея спрацювала саме тепер. Вона є, хоча має різні вияви, часом навіть бутафорські, як-от парад вишиванок чи щось таке.

Хай і не втілюється у щось глибше за поняття «духовності», але національна ідея є, і я не відкидав би в жодному разі факту її існування. Я вживаю термін «національна ідея» як чистий, оголений конструкт без будь-яких прив'язок та політичних маніпуляцій, бо кожен його доточує, де заманеться, додає щось своє і трактує по-своєму. Для мене національна ідея – це усвідомлення національного Я, своєї належності до України, коли ти українець незалежно від твого етнічного походження. У чому понаднаціональне української ідеї, якщо такі межі є? У вишиванці! (Сміється. – Ред.). Що я уявляю, коли чую слова «рідна земля»? Українські пейзажі, які асоціюю з рідною землею. Я переважно не бачив їх усі вживу, а лише на фотографіях чи на полотні. Це ж асоціації. Україна – то лани широкополі, яри, як описував Шевченко, зелені пагорби, надзвичайно красиві каньйони Дністра, бо є дуже багато чого в природі, що можна трактувати як специфічно українське і таке, що зворушує. Та я народився і живу на Галичині, тож мене найбільше зворушує все, що пов'язане з нею. Я дуже люблю галицькі села і тамтешніх людей. Мені дуже цікава їхня мова, тому часто спілкуюся з ними на базарах, бо це жива мова.

*Юрій Винничук, письменник.
Підготувала Інна Корнелюк.
Проект Антіна Мухарського
«Національна ідея модерної
України». Інтерв'ю з
митцями, філософами,
лідерами думок.
«Тиждень.ua».
Подано фрагмент розмови».*

*Правда яку Кремль приховував більше ніж 300 років.
Стало відомо скільки об'єктів збудованих чи відновлених
на особисті кошти великого мецената гетьмана Івана*

Мазепи

*Перелік об'єктів збудованих чи
відновлених на особисті кошти
великого мецената гетьмана*

Івана Мазепи:

Києво-Печерська Лавра:

- Троїцька Надбрамна церква (1106—1108; перебудови XVII—XX ст.) відновлена коштом І.Мазепи
- Успенський собор (1073—1089; перебудова XVII—XVIII ст.) відновлений коштом І.Мазепи (1690) + подарунки.
- Церква Всіх святих над Економічною брамою (1696—1698) побудована коштом І.Мазепи
- Кам'яний мур (1696—1701) будувався коштом І.Мазепи: південно-західна башта (башта Івана Кущника, від назви церкви, яку там хотіли відкрити на честь патрона Івана Самойловича; побудована 1696 р.); південна (Часова чи Годинникова, бо в ній до 1818 р. був годинник); північна (Малярна, бо там містилася малярна майстерня); східна (Онуфрієвська — від церкви св. Онуфрія, або Палатна, бо тут містилися палати І.Мазепи) (1698—1701)
- Церква Різдва Богородиці (1696)
- Микільська лікарняна церква 1690.
- Трапезна Покрови Богородиці 1690.
- Вознесенська церква 1701—1705.
- Свято-Троїцький собор Кирилівського монастиря 1695.
- Микільський собор 1690—1696.
- Богоявленський собор 1693.
- Софіївський собор у Києві 1697 – 1700 капремонт.
- Дзвінниця та мури Софіївського монастиря у Києві 1699—1707.
- Дзвінниця Пустинно-Миколаївського

монастиря 1690.

Церква Живоначальної Трійці у Батурині 1692.

Церква Св. Миколи у Батурині.

Воскресенська церква у Батурині.

Церква Покрови Богородиці у Батурині.

Собор Вознесіння Господнього Бахмацького монастиря.

Успенська церква Глухівського монастиря 1692.

Трапезна та дзвінниця Глухівського монастиря.

Успенська мурована трапезна церква Густинського монастиря.

Мала трапезна церква Густинського монастиря.

Покровська церква в с Дігтярівці Новгородсіверського району Чергігівської області.

Церква Пресвятої Богородиці Домницького Різдвяно-Богородицького монастиря 1696.

Церква Петра і Павла в с Іванівському 1700.

Церква Покрови Пресвятої Богородиці на Січі 1693.

Дерев'яний храм Святого Іоанна Предтечі Кам'янського Успенського монастиря.

Церква Покрови Пресвятої Богородиці Батуринського Крупицького монастиря (поч. 1700-х)

Храм Преображення Господня Лубенського Мгарського монастиря.

Трапезна церква Лубенського Мгарського монастиря.

Дерев'яний храм в ім'я Воскресіння Христового в Любечі.

Мурована Воскресенська церква в Любечі.

Собор Святого Миколая Макошинського Миколаївського монастиря.

Церква в с. Мохнатин 1692 іконостас з гербом Мазепи.

Церква Пресвятої Богородиці у Новобогородицьку 1688.

Вознесенський собор у Переяславі 1700.

Дерев'яна церква в с. Прачі.

Дерев'яна церква Святого Іоанна Хрестителя.

Петропавлівська церква в Рудні – закладна дошка від 10 травня 1698 р.*

Троїцький собор Троїцько-Іллінського монастиря у Чернігові 1679-1695.

Церква Святого Івана Євангеліста з віттарем в Чернігові.

П'ятницька церква в Чернігові.

Борисо-Глібський кафедральний собор в Чернігові.

Церква Іоанна Предтечі в Чернігові.

Трапезна з двобанним храмом Всіх Святих в Чернігові.

Микільська церква у Білій Церкві 1706.

Братський Богоявленський монастир.

Михайлівський Золотоверхий монастир в Києві.

Корпус Києво-Могилянської академії 1703.

Чернігівський колегіум 1701 – 1702.

Хрестовоздвиженський собор

Полтавського Хрестовоздвиженського монастиря 1689 – 1709.

Софіївський собор у Києві 1696 – 1707 митрополит Варлаам Ясинський провів капітальний ремонт собору (при матеріальній допомозі гетьмана Івана Мазепи. У галереях надбудовано поверхи, встановлено 4 нові куполи, перебудовано на бароковий стиль верхи старих веж. Спорудили нову муровану дзвіницю, звану мешканцями Києва

“Триумфальна дзвіниця”. Гетьман Іван Мазепа позолотив головний купол своїм коштом. Встановлено Дзвін Мазепа.

Мазепа справді був великим меценатом, грошей не шкодував для розбудови рідної країни яку він щиро любив і бажав їй тільки добра.

Парадокс – зараз більшість цих храмів займає РПЦ Московський патріархат в якому священники проклинають ім'я християнського мецената Мазепи.

Творчість наших читачів

Віктор Рудь один з наших прихильників у США, котрий з журналом вже чималенько років. Народжений на землі Вашингтону, правник за професією і український громадський діяч за покликанням душі він докладає чимало зусиль для того, аби правду про Україну знали у цивілізованому світі. Це Віктор Рудь робить подаючи до західної преси аналітичні статті на міжнародні теми, нав'язуючи контакти з впливовими діячами американського і світового політикуму.

А ще цього американця українського походження відрізняє безкомпромісність в судженнях коли йдеться про долю народу. Ось його думки що прозвучали на Львівському безпековому міжнародному форумі та в певній мірі стали крилатими. «Найважливішим недоліком політики стримування було те, що Захід не визнав, багатонаціональної структури Радянського Союзу.

Не визнав колоніальну імперію. Політика стримування встановила тотожність "Росія = Радянський Союз", яка спотворювала мислення Заходу від перших днів Радянського Союзу. Це була величезна безперервна помилка, яка допомогла Москві придушувати упокорені народи Радянського Союзу. Сьогодні, через покоління після падіння СРСР, урядовці США найвищого рівня повторюють що Росія, це не просто Росія. Росія ототожнюється з Радянським Союзом.»

Запропонована нижче стаття побачила світ ще у 2014 році саме українською мовою в «Юридичному віснику України». Деякі її тези в певній мірі стали сьогодні пророчими.

На фото: Віктор Рудь (в центрі) під час спілкування з спеціальним представником Держдепартаменту США Куртом Волкером у Нью-Йорку

Редакція

Українська революція

«Що таке Україна... і чому я цього не знав?»

Які з наступних тверджень є заявами Володимира Путіна, його міністра закордонних справ Сергія Лаврова або інших кремлівських ідеологів, а які належать західним ЗМІ, вченим, політикам і коментаторам: «Україна і Росія мають глибокі історичні та культурні корені», «Росія має свою 1000-літню історію, яка бере початок у Києві», Україна – це дійсно «Малоросія», «Російська Православна Церква бере свій початок з Києва», «Тисяча років існування християнства на Русі», «Україна є частиною Росії», «Росія і Україна не є окремими країнами», «Росія – це держава з понад тисячолітньою історією», «Київська Русь дала початок розвитку сучасної Росії», «українці і росіяни є братніми народами?»

«Що таке Україна?»

Не має значення, кому належить будь-яке з вищезазначених тверджень. Кожне з них багато разів повторювалося протягом століття в Сполучених Штатах і ще довше в Кремлі. Така дивна однакостайність відображає або визнання того ж історичного досвіду, або визнання тієї ж історичної міфології. Якщо має місце останнє, то як і чому в американській академічній науці і політиці така міфологія заявляється з такою впевненістю тими, хто повинен знати краще, полегшуючи тим самим історичну голограму? Питання і відповідь займають центральне місце в розробці концепції не лише обґрунтованої американської «відповіді», але й політики, спрямованої на прагнення Росії повністю купити можливо анексувати Україну, тим самим безпосередньо і суттєво вплинувши на безпеку і зовнішньополітичні інтереси США. На периферії свідомості більшості людей Україна є найбільшою країною в Європі за територією, розташованою в географічному

центрі Європейського субконтиненту. Це земля, писав англійський історик Норман Девіс, через яку на своєму шляху пройшли більшість народів, щоб заселити решту Європи і стати націями та країнами, які ми знаємо сьогодні. У середні віки імперія Київської Русі (не Київської «Росії» – докладніше про це нижче) була найбільшим політичним утворенням в Європі. Після прийняття Києвом християнства з Візантії, попередниця сучасної України стала локомотивом інтелектуального дискурсу, релігії і культурного життя. За своїм розміром, величиною та рівнем розвитку освіти (обов'язкової для жінок), за рівними правами для жінок, рівнем розвитку мистецтва і науки Київ затьмарив інші європейські міста, такі, як Париж і Лондон. Європейські королі та англійські монархи одружувалися з представниками династії Київських князів. Зокрема, король Франції Генріх I одружився з принцесою Анною з Києва; на шлюбному документі вона поставила свій підпис, у той час як він поставив хрестик. Євангеліє, яке вона привезла з Києва, використовувалося під час коронації французьких королів протягом століть. Французький історик Левеск писав про церемонію одруження, цитуючи єпископа Готьє Савояра, який був посланцем короля Генріха в Києві: «Ця земля більш єдина, щасливіша, сильніша і більш цивілізована, ніж сама Франція». Тризуб був офіційним Державним гербом Київської Русі і був вигравіюваний на її монетах та продовжував бути національним символом сучасної України протягом наступних 1000 років (значення цього див. нижче). Росії в той час не існувало, а були її предки – угро-фінські племена, що окремо утворювали розрізнені князівства на півночі, які не приймали владу Києва. Найбільш вражаючим було їх захоплення Києва і втеча з міста у 1169 році, рівного якому не було до руйнування міста монгольською Ордою сто років потому. Імперія Київської Русі впала з останнім натиском, але це врятувало решту Європи від тієї ж долі. Київська центральна влада відмовилася підкоритися монгольському пануванню і переїхала до західної частини

князівства. Навпаки, території на її північній периферії, що заразчастиною Росії, змирилися з монгольським пануванням і тісно співпрацювали із завойовниками. Протягом майже половини тисячоліття після цього обидва формування існували в окремих релігійних, культурних і політичних світах. Ядро імперії та його північні володіння пішли різними, абсолютно протилежними напрямками. Протягом 400 років Московія (а потім новостворена Росія) активно розширювала свою власну зростаючу імперію. Україна зрештою була переможена та окупована. Її релігійні і культурні скарби були розграбовані і розміщені в російських музеях для того, аби продаватися вті, яким була сама Росія. Можна провести паралелі з Англією, Францією, Німеччиною, Іспанією або Ізраїлем (всі території Римської імперії), які пізніше створили свою власну імперію, завойовавши Італію, вивозячи до своїх музеїв італійські (а раніше Давньоримські) скарби та витвори мистецтва, а потім просто представляючи їх як приклади культурних надбань Англії, Франції, Німеччини, Іспанії чи Ізраїлю (на ваш вибір). При цьому італійці були помазані як малоанглійці, малофранцузи тощо. У такій спотвореній конструкції це було покликане служити свого роду формуванню «спільної історії» між Англією, Францією, Німеччиною, Іспанією, Ізраїлем та ін., з одного боку, і сьогодношньої Італії, з іншого, що сьогодні підтверджується таким самим дитячим лепетом між Україною і Росією.

Перша в світі конституція

У 1608 році українець Іван Богдан допоміг Джону Сміту знайти Джеймстаун, перше англійське поселення в Новому Світі. Кількома роками раніше Сміт боровся з турками, був узятий в полон, але потім втік і отримав притулок в Україні. Пізніше, в 17 столітті, українські козаки відіграли вирішальну роль у знятті турецької облоги з Відня, тим самим загальмувавши експансію Османської імперії в Європу. У 1710 році Україна запропонувала світу конституцію, яка встановила демократичні важелі і противаги між трьома гілками влади, спираючись на принципи природного права. Це відбулося за 77 років до прийняття конституції США, що ґрунтується на тих самих принципах. Після Першої світової війни, Україна

проголосила незалежність від Російської імперії, і попередила Захід про загрозу від Москви всім їхнім найдорожчим надбанням. Проте безрезультатно. Ніяка гуманітарна допомога, ніякі додаткові коври та ліки для решти Європи і США не мали такого значення, як нещодавно закінчена війна. Україна наодинці боролася проти чотирьох загарбників, у той час як Європа і США спостерігали. Протягом двох років Київ переходив з одних рук в інші чотирнадцять разів. Для України не знайшлося місця в «Чотирнадцяти пунктах» Вудро Вільсона (пункт шість, що стосувався Росії, був підготовлений на основі консультацій з російським послом у США Бахметьевим). Замість цього Україна була розкраяна і лєвова частка була зарезервована для Москви. Відвойована тодішньою комуністичною Росією, Україна зіграла вирішальну роль у формуванні відновленої Російської імперії, на той час Союзу Радянських Соціалістичних Республік. Україна була економічним та промисловим локомотивом, джерелом сільськогосподарського достатку і геополітичним стрижнем всього «союзу». «Етнографічний матеріал» Згодом республіка була розтерзана масовими вбивствами, військовими злочинами, тортурами, звірствами підпалами, хижими грабежами, викраденням людей, масовими арештами, смертоносною русифікацією, експериментальними вбивствами, етноцидом, грабежами, етнічними чистками, масовими стратами, кораблями смерті, квотами на вбивство, тотальним терором, думками про злочини, і штучно створеним голодомор, у результаті чого загинули незліченні мільйони невинних у 1932-33 рр. під час того, що українці називають «Голодомор». 31 травня 1933 року італійський консул Граденіго в українському місті Харкові на піку штучного голодомору повідомив Королівському посольству Італії в Москві про його розмову зі старшим офіцером секретної поліції ОГПУ, який сказав, що смерть 10-15 мільйонів людей була необхідною для того, аби підкорити «етнографічний матеріал» з України. Не націю, не людей, не людських істот. Просто «етнографічний матеріал». Для позначення цього терміна Гітлер використовував слово untermenschen. Звітуючи далі, Граденіго заявив, що уряд прагнув забезпечити, щоб «росіяни становили більшість населення» в деяких

регіонах України, і таким чином гарантувати усунення потенційних політичних труднощів. Італійський консул зробив висновок: «Однак незважаючи на таке жахливе і неймовірне становище, це слід розглядати як цілком природне явище і процес, що йде повним ходом... Нинішня катастрофа призведе до переважно російської колонізації України. Це трансформує її етнографічний характер. У майбутньому, можливо, дуже скоро, ніхто більше не зможе говорити про Україну чи український народ і, таким чином, навіть не буде української проблеми, тому що Україна стане де-факто регіоном Росії.» Це субпродукти цієї тектонічної етнічної чистки, що лежить в основі «розколу» в Україні, ускладнені забуттям стосовно її причин. Кількість вбивств сягала 25000 цивільних осіб на день. Для порівняння, під час Другої світової війни США втрачали 297 військових на день. Москва була в захваті: «Ми знищили націоналістичну контрреволюцію, протягом минулого року ми виявили і знищили націоналістичний релігійний фанатизм... 1933-й став роком повалення української націоналістичної контрреволюції». Крім того: «Визнаючи велику роботу, проведену... під час боротьби з українськими націоналістами жахливим, ніж можна припустити, оскільки понад половину цих жертв становили цивільні особи. Ще понад 2 млн українців були депортовані для рабської праці в Німеччині. Ближче до кінця і після Другої світової війни США й британські війська в безбожному союзі зі сталінським НКВД полювали в Європі на осіб, що вижили під час Голодомору, примусового повертаючи їх диктатуру. «Без урахування їх особистих побажань і силою, якщо це було необхідно», йшлося в наказі про репатріацію від 4 січня 1946 року у штаб-квартирі збройних сил США у європейському театрі дій. Переживши двох тиранів, українці знайшли собі притулок у тій країні, якій вони поклонялися. Незліченна кількість самогубств серед біженців, велика частина яких були захоплені і повернуті, потім були вбиті Москвою одразу або в ГУЛАГу. Водночас у знову окупованій Україні, після боротьби з нацистами, українці вели підпільну боротьбу з радянськими внутрішніми силами безпеки, чисельність яких перевищувала кількість військ, яких Сполучені Штати Америки направила у В'єтнам, багато з них були озброєні і оснащені тими ж США. Безнадійна

боротьба тривала в 1950-х роках, коли український рух опору саботував радянські війська, яких перевозили для придушення угорського повстання в 1956 році. У 1986 році, не знаючи про розміщення об'єктів ядерної енергетики або будь-який контроль за їх розробкою, будівництвом чи експлуатацією, Україна постраждала в результаті вибуху в Чорнобилі, шкода від якого у сто разів перевищувала дозу випромінювання у Хіросімі і Нагасакі разом узятих і який деформував генетичний склад своїх жертв. Назавжди. Незважаючи на опозицію з боку США, в 1991 році Україна проголосила свою незалежність від Москви, за яку проголосували понад 90% населення. Це трапилося, як і слід було очікувати, через кілька тижнів після розпаду СРСР, і США за іронією оголосили про перемогу. Холодна війна була «закінчена». Нам так сказали. Після здобуття незалежності, Україна стала третьою за величиною ядерною державою жахливим, ніж можна припустити, оскільки понад половину цих жертв становили цивільні особи. Ще понад 2 млн українців були депортовані для рабської праці в Німеччині. Ближче до кінця і після Другої світової війни США й британські війська в безбожному союзі зі сталінським НКВД полювали в Європі на осіб, що вижили під час Голодомору, примусового повертаючи їх диктатуру. «Без урахування їх особистих побажань і силою, якщо це було необхідно», йшлося в наказі про репатріацію від 4 січня 1946 року у штаб-квартирі збройних сил США у європейському театрі дій. Переживши двох тиранів, українці знайшли собі притулок у тій країні, якій вони поклонялися. Незліченна кількість самогубств серед біженців, велика частина яких були захоплені і повернуті, потім були вбиті Москвою одразу або в ГУЛАГу. Водночас у знову окупованій Україні, після боротьби з нацистами, українці вели підпільну боротьбу з радянськими внутрішніми силами безпеки, чисельність яких перевищувала кількість військ, яких Сполучені Штати Америки направила у В'єтнам, багато з них були озброєні і оснащені тими ж США. Безнадійна боротьба тривала в 1950-х роках, коли український рух опору саботував радянські війська, яких перевозили для придушення угорського повстання в 1956 році. У 1986 році, не знаючи про розміщення об'єктів ядерної енергетики або будь-який контроль за їх

розробкою, будівництвом чи експлуатацією, Україна постраждала в результаті вибуху в Чорнобилі, шкода від якого у сто разів перевищувала дозу випромінювання у Хіросімі і Нагасакі разом узятих і який деформував генетичний склад своїх жертв. Назавжди. Незважаючи на опозицію з боку США, в 1991 році Україна проголосила свою незалежність від Москви, за яку проголосували понад 90% населення. Це трапилось, як і слід було очікувати, через кілька тижнів після розпаду СРСР, і США за іронією оголосили про перемогу. Холодна війна була «закінчена». Нам так сказали. Після здобуття незалежності, Україна стала третьою за величиною ядерною державою в світі, але беручи до уваги запевнення Великобританії, США і Росії! стосовно її суверенітету і територіальної цілісності, здала свій арсенал. Явище, яке ніколи не повториться. Сьогодні такі запевнення не мають ціни

“... І чому я про це не знав?”

Ідентичність сприйняття України та Росії, що повторюється як довгий перелік часто однаково з боку Росії і США, і вищезазначене питання та відповідь мають визначальне значення для оцінки ситуації в Україні сьогодні і постійної дезінформації з боку Росії. Незалежно від того, чи були вони сформульовані, ці поняття стали настільки вбудовані в Західний менталітет, що виникло переконання про те, що Україна не є окремою державою від Росії, що так чи інакше обидві країни є одним цілим (що вони мають «спільну історію»), що Україна просто відкололася від більшої Росії і «пустує сама по собі», що це не є «звичайна» країна, така, як Польща, Франція чи Італія, і, отже, що це не повноцінний суб'єкт міжнародного права, дискурсу або відносин. Чи кому-небудь запитати, як сталося, що Київ, проголошений як місто, з якого «почалася російська держава», є і завжди був столицею України, в той час як столицею Росії були в різний час Санкт-Петербург і Москва? Якщо Росія бере початок з Київської Русі, то звідки і коли бере початок Україна? Наприклад, Росія ніколи не заявляла, що Тризуб є її власністю (рідкісне явище), але як і раніше, протягом тисячі років він продовжує бути національним символом України. Тих, хто за радянських часів згадував його, не кажучи вже про його відображення, чекала смертна кара. Гірше ніж вмонтування

в будь-який реальний процес мислення, спотворення знайшли відображення у викладенні «загальної історії» двох країн, чи ще гірше – у спотвореній історії Київської Русі, про яку кричить Москва, – що також підсвідомо вкладається в голови. Це має набагато більш згубні наслідки. Неминучим наслідком є те, що спотворення обов'язково супроводжують будь-яке твердження Москви про те, що вона має «деякі» претензії до України, що вона має «законні інтереси» в Україні. Прийміть ці уявлення і те, що в іншому випадку було б розцінене як проста агресія Росії, яка повільно розповзається, дійсно невблаганне на своєму шляху.

Україна, яка була і її не було

У 1935 році Ланселот Лоутон прояснив це питання в Палаті громад у Лондоні: «Політика Росії спрямована на те, щоб уникнути і перешкодити згадкам про Україну за кордоном. Від середньовіччя до вісімнадцятого століття Україна часто фігурувала в європейській літературі. Однак після першої половини дев'ятнадцятого століття Захід був змушений забути про те, що така нація існувала... Те, що про неї було так мало згадок, не дивно, оскільки придушення української національності наполегливо супроводжується облітерацією самого слова Україна, та приховуванням самого існування українців». Чому це було так, можна встановити на основі записів європейських та інших мандрівників і вчених того часу, і більш ранніх, які звернули увагу на велику відмінність між Україною та землями на півночі, які лише у XVIII столітті об'єдналися як Росія, а також були відомі як Московія. Відомий арабський учений Пол Алеппо відвідав обидві країни і написав: «Незважаючи на те, що я був іноземцем, я відчував себе в Україні як удома. Проте в Московії мені було важко, оскільки куди б я не пішов, ніхто не був навіть трохи вільний... Тим, хто хоче скоротити своє життя на п'ятнадцять років, необхідно перейти на землі Московії. В Україні я бачив радість життя, свободи і цивілізації. Українці освічені, вони люблять науку і вивчають право, вони знають риторику, логіку і філософію. Практично всі жителі вміють читати і писати. Їхні дружини і дочки знають літургію та релігійний спів. І їхні

діти, навіть сироти, вчать читати і писати». Інший француз Шарль Луї Лезур писав: «Українці більш великодушні, більш щирі, більш ввічливі і гостинні, більш працьовиті, ніж росіяни. Вони мають живий доказ переваги того, яким чином громадянська свобода дає людям більше, ніж людям, що народилися в рабстві». «Універсальна російська ідея» Виконуючи завдання створення поважного родоводу для царської імперії, російські історики, такі, як Микола Карамзін і перестрибнули через більше, ніж половину тисячоліття життя Київської Русі й переписали власні витоки Росії як нації і держави. Для російських царів це означало більш тісний зв'язок між попередніми «двома Римами» і їх теперішнім уявленням про Росію як «третій Рим». І неважливо, що для цього потрібно було на 180 градусів розвернути історичну хронологію та логічну послідовність, що не має будь-яких аналогів у світовій історії. Це збіглося із заявою міністра внутрішніх справ Росії Дмитра Толстого (брата письменника), зробленою в 1870 році: «Кінцевою метою виховання неросіян має бути їх русифікація та асиміляція в межах російської нації». Незабаром після цього Федір Достоєвський писав: «Всі люди повинні стати російськими і росіянами насамперед тому, що російська національна ідея є універсальною». Виникло поняття «Україна» в розумінні «Малоросія». І «братерство» було досягнуте, але тільки там, де первісток був молодшим братом. Москва винайшла машину часу, яка не лише забезпечила подорож назад у часі, але й повернула зворотним шляхом хронологію і хід історії. Перший став останнім, останній став першим. Це наймасштабніший, найдовший приклад російської дезінформації. У цьому запевняє нас Дмитро Шляпентох, який пише для WorldSecurityNetwork.com про те, що українці просто шукають шляхи, «щоб мінімізувати борг України перед російською історією та культурою». У світовій історії більше не було спроб такого ревізйонізму, а тим більше не було ствердження «факту» без питань або перевірки. Віртуальна реальність перенеслася до США й була взята за основу для російських досліджень у Сполучених Штатах, що переважно проводилися російськими вченими-емігрантами у таких ключових університетах, як Гарвард, Єль і Колумбія. Звідти міфологія про апостолів російського

імперіалізму повністю проникла в американське мислення і коментарі про Росію. Насправді значна частина сучасної Росії входила до складу Київської Русі так само, як й інші території, такі, як територія сучасної Білорусі та Прибалтики. Однак для сьогоднішньої Росії не дивно тисячу років потому вимагати домінування і старшинства від імперського центру над Києвом, і нацією, столицею якої він є. Якщо використовувати ту ж логіку, оскільки Україна багато взяла із сучасної Греції, зокрема, що стосується релігії і навіть алфавіту, то сьогоднішні греки просто не знають, що вони є українцями, і Афіни «насправді» українське місто. І сьогоднішні румуни, які є частиною колишньої Римської імперії, мають претензії до сучасного Риму, і сьогоднішні італійці дійсно є Малими римлянами. Як зазначено вище, те ж саме можна сказати і про будь-яку з країн – Іспанію, Німеччину, Францію, Італію, Ізраїль, що були частиною Римської імперії. Теж саме, Сполучені Штати повинні з кам'яним обличчям стверджувати, що мають витоки в Лондоні, і що англійці – молодші брати американців. Мексика, Перу і Куба можуть заявляти претензії до Мадрида, а Індонезія та Аруба можуть обґрунтувати претензії до Голландії, прийнявши тюльпани і вітряки як свої власні. Проте навіть це буде меншим перекирчуванням логіки та історії, ніж рівняння Україна=Росія, оскільки, на відміну від англійської або іспанської міграції в Новий Світ, не було міграції з родючих земель України до Росії до Росії на півночі. Буцімто зворотний хід історії був недостатнім, Росія обіграла ще й слово. Якщо сприйняти на віру удавану паралель Русь/Росія, то які висновки потім можна зробити у Бретані, що є північно-західною провінцією Франції, та Великобританії. Чи англійці дійсно є французами? Чи навпаки? Франки були найбільшим германським плем'ям, але сучасна німецька назва Франції є «Frankreich». Чи це дає Німеччині право вторгнутися до Франції і звільнити Париж?

Чи можуть бути виправдані протилежні дії, якщо французи стверджуватимуть, що їх витоки лежать у Берліні? Французька провінція Нормандія була заснована норманами (вікінгами), і через два покоління Вільям Завойовник вторгся в Англію, що

поклато офіційний початок англійській історії. Чи внаслідок цього англійці є французами або навпаки? Або, можливо, це перетворює сьогоденних датчан, норвежців і шведів на англійців? Чи знову ж навпаки? Якщо на те пішло, то династія Київської Русі значною мірою була створена вікінгами, які подорожували на південь від Скандинавії. Чи обов'язково шведи, норвежці і данці є дійсно «молодшими братами» українців? Крім того, якщо «Русь» насправді означає «Росія», то чи англосакси «дійсно» є наполовину африканцями і наполовину німцями, адже «англо» походить від слова Ангола в Африці, і Саксонський – від німецької землі Саксонія? Це є незаперечний висновок, якщо ви приймаєте історичний ревізіонізм Путіна чи Лаврова, або покоління інших російських імперіалістів?

Історична амнезія

Кожен із цих прикладів призводить до цілком і повністю безнадійно негативного результату. Проте передбачувана модель, постульована Кремлем, всіма була прийнята як недалекоглядне і моносинаптичне судження. Крадіжка історії іншої країни і її подальше зникнення надійно сховане в злодійській літії. Вона була повністю поглинена, розвинута й потім повторена із затамуванням подиху всіма західними інституціями – від початкових шкіл та університетів до новин CNN і FOX та конгресу і Білого дому. На щастя, принаймні один американський учений нещодавно припинив поширення фантасмагорії. Едвард Кінан з Гарварду писав, що протягом століть у так званій Московії «в духовних і світських будівлях, у найменуванні та самовідданості церков, у написах і літописах – був лише натяк на Київську спадщину чи згадку про неї... Повна відсутність будь-яких посилок на Київську символіку або номенклатуру... відсутність згадок про Київ. Ці люди навіть не згадували про Київ. Ще один яскравий і непомічений прояв цього розриву або історичної амнезії можна знайти в практиці присвоєння імен московськими придворними... на тлі загальноприйнятих тверджень про цю культуру дивує відсутність суто назв з Київської Русі». Татарські імена, прийняті росіянами, є більш популярними, ніж назви з періоду Київської Русі. При цьому колишній радник з національної безпеки і держсекретар, визнаний «експерт з російських питань» Кондоліза Райс

наполягає, пишучи у своїх спогадах: «Для Росії втратити Україну означає те саме, якщо б Сполучені Штати втратили Техас і Каліфорнію. Проте це не означає захоплення, це так, ніби втратити тринадцять перших колоній» (маючи такого експерта, як Райс, яку відповідь міг дати президент Буш Путіну, який, безсумнівно, заявив, що українці навіть не нація?). Аналогія, зроблена Райс, означає систему життєзабезпечення для збочених на катехізисі алхіміків російського царя, псевдоісториків, таких, як Карамзін та ін.: традиційна генеалогія для російського деспотизму шляхом простого диктату як спадкоємця давньої династії Київської Русі в процесі узурпації самостійної етіології України. І одночасно «випарування» її як нації. «Це є одним з основних політичних обманів в історії», – заявив Ланселот Лоутон. Москва могла «створити ілюзію того, що нація, яка все ще активно живе, ніколи не народжувалася або, якщо народжувалася, то зникла кілька століть тому». У книзі «Подорожі до Росії» французький письменник маркіз де Кюстін цитує російського чиновника, який з гордістю проголошує: «Росія бреше, заперечує факти, робить війну доказів і виграє!».

Віктор РУДЬ, голова Комітету з міжнародних справ та іноземної політики доктор права, Гарвардський коледж, Університет Дюка

Віктор Рудь на залишках фортеці Кодак неподалік Січеслава.

Дитячі вірші Лесі Українки

Надія (перша поезія Лесі Українки)

Ні долі, ні волі у мене нема,
 Зосталася тільки надія одна:
 Надія вернутись ще раз на Україну,
 Поглянути ще раз на рідну країну,
 Поглянути ще раз на синій Дніпро, –
 Там жити чи вмерти, мені все одно;
 Поглянути ще раз на степ, могилки,
 Востаннє згадати палкїї гадки...
 Ні долі, ні волі у мене нема,
 Зосталася тільки надія одна.

Конвалія

Росла в гаю конвалія
 Під дубом високим,
 Захищалась від негоди
 Під віттям широким.
 Та недовго навтішалась
 Конвалія біла, –
 І їй рука чоловіча
 Віку вкоротила.
 Ой понесли конвалію
 У високу залу,

Понесла її з собою
 Панночка до балу.
 Ой на балі веселая
 Музиченька грає,
 Конвалії та музика
 Бідне серце крає.
 То ж панночка в веселому
 Вальсі закрутилась,
 А в конвалії головка
 Пов'яла, схилилась.
 Промовила конвалія:
 “Прощай, гаю милий!
 І ти, дубе мій високий,
 Друже мій єдиний!”
 Та й замовкла. Байдужою
 Панночка рукою
 Тую квіточку зів'ялу
 Кинула додолу.
 Може, й тобі, моя панно,
 Колись доведеться
 Згадать тую конвалію,
 Як щастя минеться.
 Недовго й ти, моя панно,
 Будеш утішатись
 Та по балах у веселих
 Таночках звиватись.
 Може, колись оцей милий,
 Що так любить дуже,
 Тебе, квіточку зів'ялу,
 Залишить байдуже!..

Вечірня година (коханій мамі)

Уже скотилось із неба сонце,
 Заглянув місяць в моє віконце.
 Вже засвітились у небі зорі,
 Уже заснуло, заснуло й горе.
 Вийду в садочок та погуляю,
 При місяченьку та й заспіваю.
 Як же тут гарно, як же тут тихо,
 В таку годину забудеш лихо!
 Кругом садочки, біленькі хати,
 І соловейка в гаю чувати.
 Ой, чи так красно в якій країні,
 Як тут, на нашій рідній Волині!
 Ніч обгорнула біленькі хати,
 Немов маленьких діточок мати,
 Вітрець весняний тихенько дише,
 Немов діток тих до сну колише.

“З листів до редакції”

Сьогодні за межами України перебувають мільйони наших співгромадян. Деякі з них перебувають там у якості тимчасових заробітчан, чимало тих, хто вирішив залишити Батьківщину назавжди. Традиційні країни еміграції для наших людей США та Канада. Тут вони створили чи не найпотужніші етнічні установити та організації. Завдяки саме діяльності української діаспори США та Канади західний світ багато дізнався про голодомор, репресії Советської доби, зрештою, про сьогодишню агресію Росії проти нашої країни. І хоча українська спільнота у західному світі продовжує жити та розвиватися. Існують проблеми викликані тамтешнім способом життя і невблаганною асиміляцією. Ось думки які виклала в листі до редакції відома українська письменниця, громадський діяч з Канади Любов Василів - Базюк.

Влас. інформ.

Шановна редакція!

Американське і Канадське суспільство є дуже складне, нащадки еміграції 1950 років - вони нічого не пережили, вони народились, де батьки могли собі відмовляти, але створювали для своїх дітей все можливе та не можливе. Вони, якщо не були в Україні по селах, містечках та не зрозуміли життя та психіки Українця, то для них є багато незрозумілого, бо вони не розуміють, що означало вижити під час Советського Союзу. Вони не читають, для них книжка в Українській мові не зрозуміла. Вони привикли, що їх життя в Канаді чи США залежить від них, скільки попрацюють, скільки можуть заощадити, а не вдумуються, що в Україні все складніше. Тут ніхто не боїться купувати квартиру, бо все буде за законом, а в Україні - інакше, можете купити, а вас можуть викинути, бо постійно є якісь фальшиві транзакції, безмірна бюрократія, багато чиновників, і кожний мудріший один від другого, всі чекають хабара. Ті емігранти, професійні люди, лікарі, адвокати, інженери, фінансисти - живуть на дуже високому рівні, але вони нічого більше поза працею не бачать, вони не мають часу сісти разом з дітьми до столу та поговорити.

Їх життя на ходу. З грішми вони дуже розраховані, бо вони в Канаді працюють від 7 ранку до 7 вечора, а вертаючись з праці везуть велику торбу різних незакінчених справ, щоб пізно вечером докінчити. У думці *вони економічно не можуть допомогати, *****, а закінчити думку тим, що вони не були навчені за Советського Союзу бути жертвенними, думають тільки про себе, крім того вони ще мають родину в Україні, яка від них чекає допомоги. Їх життя тяжке на фізичних працях, не всі вивчили англійську мову та не всі могли пристосувати свої фахи здобуті в Україні. Найлегше це знавцям компютерів в економічних різних програмах та з технічною освітою. До політичного - еміграційного суспільного життя не всі знаходять час чи бажання. Їм також психіка емігрантів з 1950 років не завше зрозуміла. Ми не їхали покращувати наше життя, ми рятували наше життя, багато дітей емігрантів також тяжко працюють, і опікуються своїми батьками, а нова економічна еміграція має інші цілі, будувати будинки в Україні, купувати дорогі авто, помагати з освітою дітям чи онукам, а також висилати гроші на лікування своїх старших батьків чи рідних, які хворіють

а ще доїхати авто додому займає годину часу. Для Вас їх психіка не зрозуміла. Їх знання мови - я називаю є кухонне, вони не можуть висловити поважнішої думки, добре як розуміють. Матеріалізм захопив усю генерацію віком від 45 до 60 років, це діти еміграції 1950 років, третьої хвилі емігрантів у Канаді. Між ними є тільки одиниці, які ведуть громадське життя і працюють по наших установах, щоб збирати фонди для АТО, сиріт, поранених, вдів. Ті, що мають ще живих батьків у віці 70 - 80 - то вони втримують своїх дітей у зв'язках з Україною. Я вже не маю при житті моїх приятелів, а їх діти пішли світами, роз'їхалися по інших містах, країнах, там де могли влаштуватися на працях. Тепер у наших церквах нові емігранти після розпаду Совітського Союзу, ще є невелика група старшого громадянства. Вони економічно не можуть помагати, бо мало хто з них працює за колишнім фахом, а вбільшості це все на будовах, тяжко працюють, купують квартири, дітей треба посилати до школи, до університету чи училища, а це дуже дорого коштує.

*З привітом, Любов Василів - Базюк
(Торонто, Канада)*

У п'ятимільйонному Торонто чимало українських установ та організацій.

*Ось такі
автомобільні
номерні знаки
можна зустріти
на вулицях
канадських міст*

Рецепти **української** кухні

Тісто, яке вас здивує

Це не тісто, а просто пісня! Ніжне, еластичне, приємне в роботі і дуже смачне! І пельмені, і вареники або чебуреки завжди з ним виходять просто дивовижні. А ще з нього можна приготувати дуже смачні манти, пози, пироги і листкові коржі.

Складові:

- 1 яйце,
- сіль,
- 3 склянки борошна,
- 1 столова ложка олії,
- 1 склянка окропу.

Приготування.

До яйця додайте сіль і збийте виделкою.

Потім додайте 3 склянки борошна і 1 ложку олії.

Ретельно перемішайте і додайте 1 склянку окропу (не бійтеся, клею не буде).

Вимішайте ложкою.

А потім замішайте руками (якщо необхідно, додайте трохи борошна).

Смачного!

Поради від шеф-кухаря Джеймі Олівера

- Щоб у процесі приготування макарони не стали сухими і липкими, залишайте трішки води на дні, коли зливаєте її з каструлі.
- Щоб забрати зайву вологу з картоплі, злийте воду з каструлі і накрийте її рушником або газетою. Вони вберуть у себе зайву рідину, а картопля при тому залишиться гарячою.
- Якщо готуєте жирне м'ясо чи іншу жирну страву, додайте до інгредієнтів ананас. Він допоможе позбутися зайвої жирності, зробить страву смачнішою і краще засвоюваною.

Державне агентство лісових ресурсів України

Акція
**Майбутнє
лісу
у твоїх
руках!**

Візьми участь в акції - посади своє дерево!

● ШВИДКО

● ЗРУЧНО

● ПРЯМО
В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію МІСТ з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів

- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginesstudio.com

Заснований 2005 року поштово-логістичний оператор України, ТзОВ «Торговий Дім «Міст Експрес» є одним з лідерів у сегменті доставки відправлень «до рук» Одержувача. Підприємство належить до поштово-логістичної групи «Meest Group», яка сягає своїм корінням міжнародної корпорації МІСТ (Meest Corporation Inc., Торонто, Канада).

У кожному обласному центрі України та у великих містах діють склади компанії з технологією он-лайн реєстрації усіх процесів: приймання на склад, видача на доставку чи видача відправлень клієнту на складі. Компанія обслуговує понад 100 власних підрозділів, активно розбудовує мережу агентських пунктів прийому-видачі відправлень на території України. Володіє найбільшим серед експрес-перевізників власним флотом транспорту, який нині становить понад 300 одиниць, а понад 500 одиниць транспорту виконує доставку за контрактом.

Основна продукція/послуги компанії: доставка відправлень між відділеннями («склад-склад»); доставка відправлень від Замовника «до дверей» Одержувача («від дверей до дверей»); адресна розсилка кореспонденції (рахунків, договорів, періодичних видань, POS матеріалів) у поштову скриньку чи безпосередньо «до рук» Одержувача; доставка товарів дистанційної торгівлі (інтернет-магазинів, телемагазинів, компаній, що торгують за каталогом, MLM-компаній).

